

Ἡ προδομένη παράδοσις.

(άνδη από ται βι-
βλια του κ. Σαρ-
δελη)

Για ποιά παραδοσις φηκαρθη;
Του αγίου Κοσμά τω Αιτωλῷ
κι άλλων Πατέρων τω Γένους,
πῶ τιν ἐχομε πεταίξει αὐτῶ
τῶν παραδοσις ἑσὼ κακῶδι τῶν
ἀχρηστῶν προ πολλῶ;

Μετα τῶν δοχοφονία τῶ Καποδι-
στρια εἰς τῶ Ἑλλαδικό κρατιδιο,
δύο πρωτομάρτυροι θυσιάσαν
τῶ τῶν τῶς γὰ τῶν Ἀληθεία
τῶς χειρῶς κ' τῶν Ἑλλάδα,
ὁ ἀγι Κοσμάς ὁ Φλαμιάτος κ'
ὁ Χριτωφόρος Παπουλάκος,
μεγαλῶντας τῶ γραπτῶ λόγῳ
τῶ κοσμά Φλαμιάτῳ βλεπέ-
θε μία ἄλλη πτυχὴ τῶν ἀπο-
τελεβμάτων τῶς ἐπαναστάσεως
τῶς 1821 κ' τῶν θυμῶν ἐξ-
ληνικῶ κράτους. Βλέπομε
τῶν τῶν χρόνα γεγονότα εἰς τῶν
Ἀριστοκρατῶμεν ποιησία τῶν
ἰονίων νηῶν κ' ἑσὼν Ἑλλάδα,
με τῶν θυμῶν τῶν Γραικῶν
κ' βαυαροκρατίας "Οθωνος,
Ἀποκομμένη ἡ ἑλληνοβία ἀπὸ
τῶ οἰκῶν πατριαρχία κων/σταν-
τινουπόλεως ἐλλαδικῆς ἑλληνοβίας
ἑσὼ κράτους, ἡποταχί κ' ἐκεί-
νης τῶν ἰονίων νηῶν.

Διωχῶς μοναχῶν κ' ἐδῶ (= Ἑλλάδα)
τῶ ἴδιο κ' ἐκεί (= εἰς Ἑπτάνησα).
Θάνατος τῶς Ὀρθοδόξῳ παρα-
δόσεως κ' ἐδῶ κ' ἐκεί ..

Φραγκικὴ ἀνδραγαθικὴ παιδεία
κ' διωχῶς κ' ἐδῶ κ' εἰς τῶ
Ἑπτάνησα ὁμοίως. Ἡ ποιητικὴ
ἡμῶς ἱστορία εἶναι γραμμένη ἀ-
πὸ ἐρασιτέχνες, ποὺ με σκοπιμῶ-
τες θράψαν τῶ γεγονότα ἐπιφα-
νεακά. Γράφει ὁ Φλαμιάτος:
"ὁ πλεόν καταλλυχότερος τῶ-
πος ποὺ ἐπεσῶσε ἡ Ἀσθλία εἶ-
ναι τῶ πνεῶμα τῶς ἀναρχίας, ἡπο τῶ
ἄνομα τῶς ἑλευθερίας (ἡπο τῶ
πρόσχημα τῶ συντάχματος, ἔπειτα
τῶς Δημοκρατίας κ' δι' αὐτῶς ἐμφυ-
λίους πολέμους) τῶ πνεῶμα τῶς
ἀθείας

τῶ συντάχμα τῶς 1843 ὁ φλα-
μιάτος τῶ ἀποκαρῶ "βατανικόν",
δίστα οἱ εἰθαγοῦμενοι θεοβοί,
ἔπληξαν τῶν παραδοσις ἡμῶς, πῶ
παρὰ τῶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες -
λειπώρχηθε ἄριστα κατὰ τῶν
Τουρκοκρατία (1453-1821).
Θρησκῶ τῶν Καποδιστρια,
πιπέτωντας ὅτα ἡ δοχοφονία
τῶ ἔχινε με "ἔξενον δάκτυλο".

ἡπο τῶ πρόσχημα τῶς ἑλευ-
θερίας, γράφει, ἔχιναν πο-
λὰ ἐγκλήματα. ἡ πο-
λύ-

τέχνηα κ' η' διαφθορά παύουν τώ
αϊδύμα τώ πατριωτισμῷ .. φέρων
των ιδιοτελέων κ' καθίστων τῶς
ἀνθρώπων ἐπιρροπῆς εἰς τὰς κοι-
ναῖς προδοσίας ...,, Καταδικάζει
τῶν ψευδοφωτισμῶ (= φάρμακῶ)

Δύσεως, τὰ ἀνδελληνικά ὀχλοῦσα βῶν
εἰς τὰ νῦν κ' τῶν ὀθωνικῆ Ἑλλάδα.

Μετὰ τὴν ἐπιανάστασιν -κατὰ τὸν φλαχιάτο-

ἔχινε ἀπὸ μετὰ βίβαθιν τῶς ἔξοδίας ἀπὸ τῶς ὀθων-

φάνος βῶς ἑρρωπαῖος ,,προβταῖτες,, κ' ἀφανῶς βῶν Ἀγγλία,
πῶ κυβερνοῦσε τότε τὸν κόσμον. Ἔτσι η' δουλεία συνεχίζεται-
κε μὲ ,,πολυτεγῆς ἔνδυμα,, μὲ τὴν θυμπαράστασιν τῶν Γραικῶν.

Μακρυχιάνης γράφει: ,, λέγω τοῦ Αἰντέκ, μὲ τὰ δικαιόβουν θὰ
ἀρηνιδώμεν .. κ' τῶς ἄλλος τὶ θὰ τῶς κάμετε;
Μοῦ ἀπαντᾷ: θὰ τῶς δώσωμεν ἕνα κόκκαλο ζερό
.. θὺτὸ θὰς λένε θὰ κάμετε, γυνῆες δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ δώσετε, ὅτι η' Βαυαρία ἔχει τριάντα χιλιά-
δες (βῶν) .. φέρνει ἔδω κ' θὰς ὑποτάξει ...,,

- Μὰς πῦραν τὴν ματοκυλιθμένη μας χη,
τὴν ἀχόραθιν ἀπὸ ἕνα χροβιτῶ ὀτρέμμα κ' βάλαν
ἔμας μὲ τ' ἀλέτρι .. κ' θγάνομεν τῶν θυγερῶν μας.
τὰ κόκκαλα .. οἱ ἀφεντάδες μας περπατῶνε μὲ
τὶς καρῶτες τῶς κ' οἱ ἀγωνίζονται δὲν ἔχουν οὔτε
,,μεταφορικό Ἰω,, ,,Ἰυπόχυτοι κ' θυμνοὶ Ἰπιανέων..

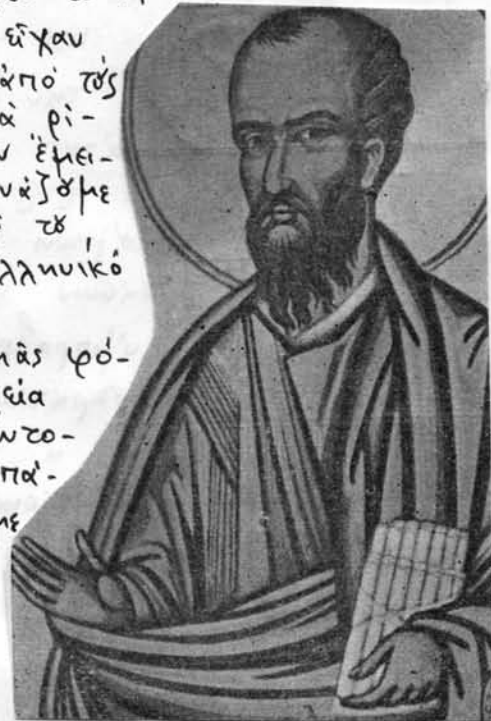
Στὸ Ἑλλαδικὸ κράτος κ' δικαίω τῶν Ἰονίων Νή-
σων ἐπικρατεῖ η' ἴδια κτηνωδία βε' θάρος τῶ λαῶ,
τῶς πίστεως κ' τῶς παραδόσεως .. θὶ ἴδιες δυ-
νάμεις τῶν ψευτοπροοδευτικῶν, πῶ θανατῶν τῶν
λαῶ κατὰ τὴν Τουρκικὴ θῆλαβία, κατ' ὀρθωσαν νὰ
θυμπαρῶν αὐτοκεῖρα Ἑλλαδικὴ ἔκκλησία μὲ κε-
φαλή (ἀρχηγὸς ἐκκλησίας ὁ καθολικὸς θάβητος ὀθωνας
κ' η' βαβιλιθῶνα προζεβταντιθῶνα) .. τὸ κρεατῆδιο
αὐτὸ ζένο πρὸς τὸ λαῶ, χωρὶς παραδοθῆ, χωρὶς ρίτες.

Ὁ Ἰων Δρακούμης γράφει τὸ 1903

,, Οἱ Ἕλληνες πρὶν τὸ 1821 εἶχαν
ἕνα ἰδανικό, νὰ ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τῶς

Τῆρκας .. ὕστερα ἀπὸ τὸ 1821 θυλλογιθῶν νὰ ρι-
ξῶν κατὰ διάφορα εἶδωλα .. θιγὰ-θιγὰ τῶποτε δὲν ἔμει-
νε βῶν θῆν τῶ .. ἄτεροχωριούματε κ' φωνάζομε
κ' ο' καθένας μας θυρεῖ νὰ θρεῖ τὸν ἑαυτῶ τῶ
τὶ εἶναι, πὺ πυθαίνει .. πὺ νὰ θρεῖ τὸ Ἑλλαδικὸ
ἰδανικό βε' τῶν ἀνακατοβούρα: ,,

Μὰς ἔθρασαν τὸ τούρκικο φακίολι κ' μὰς φό-
ρεθῶν τὴν παπικὴ πῆρα .. φοβερῶτερη δουλεία
εἶναι νὰ βε' πείθων ὅτι εἶθαι ἐλεύθερος κ' τῶντο-
χρόνως νὰ βέχων δέμενο χωρὶς νὰ τῶχεις πα-
ρεῖ εἶδωθι .. Μὰς λένε νὰ μὴ τὰ θὰ τοῦμε
κ' κατωγοροῦμε τῶς φράγκος, νὰ ζεχάθομε
ὅτι ἔχινε, η' Ἰωὶ τραβάει ἔμπρὸς .. Σὺμρω-
νοὶ, ἀλλὰ μόνον ἔμεις ψαῖμε; οἱ ἐπίδορμῆς

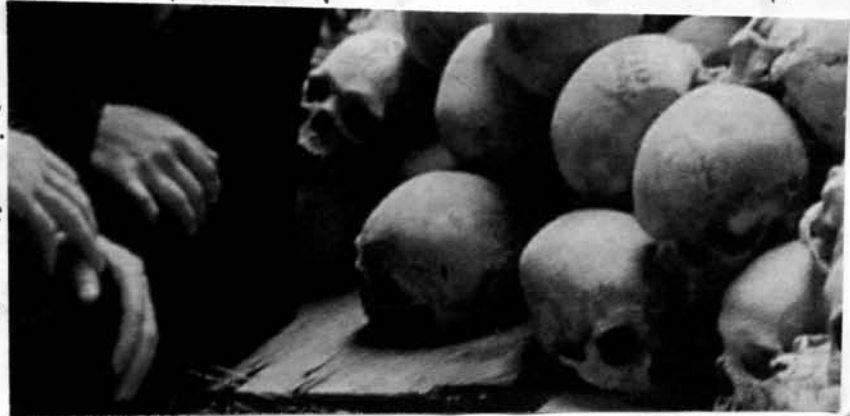

των Σταυροφόρων συνεχίζονται κ' σήμερα.
 Δεν είναι υπέρ της λήθης, είναι υπέρ της
 μνήμης που είναι το μεγαλείο της ιστορίας.
 Η μνήμη προφυλάττει από τής μελλοντικός προδότες.
 Αγαπούμε όλους, εμάθε ανοιχτή κοινωνία.
 Αυτό είναι η ύψιστη αρετή της Ρωμαιοδύ-
 νης, το ουσιαστικό στοιχείο τής ελληνικής,
 πρ' η Τμή τ' υπήρξε μια συνεχής προ-
 σφορά προς όλους. Τόν πολίτημο μαρτυρείται
 (= τόν Χριστό) κατέχει κ' μαρτυρεί πάντα τή
 Έθνη. Το να ανηκόμα στην Ευρωπαϊκή
 ένωση μπορεί να είναι κακή πολιτική επιλογή, όμως
 να μη περιφρουρή τα ιερά κ' όσια τού Γένους
 μας κ' χινόμαθε έτσι Γραικύλοι. Έναντίον τής
 καταστάσεως αυτής έξεχερδύκαν τα αδελφί κ' μωρά
 τού κόσμου, ο κόσμος φλαμιότος, ο Χριστόφορος Παπουλάκος, ο Ιω-

άννης Μακρυγιάννης, Παπαδιαμάν-
 τής, Φώτης Κόντογλος και άλλοι
 φιλοκαλικοί πατέρες που απρο-
 σκύνητοι συνέχισαν μέχρι θά-
 να τ' πρωτόποροι, καταστρέφον-
 τες δημοσίως τών νεών αχ-
 μαλώθιαν τού Γένους, τών προ-
 δοσία τών ξένων απροστατών,
 κ' ντόπιων Γραικύλων. Οί
 ψευδοδιαρωτάτες "Οχιτοφρενή κ'
 επικίνδυνο για τή δημοσία τα-
 ξή" χαρακτηρίσαν τόν Μακρυ-
 γιάννη. Κοροϊδεύαν απ' τή
 έντυπα, τηλεόραση, ραδιόφωνο κ'
 διδακκαλικές έδρες τών πίεση
 τού Μακρυγιάννη .. προσέχε-
 ταν στο θεό, μιλά με τής
 άχίος, είναι τρελός, είναι
 επικίνδυνος! Δέστε τον! και
 για να θυμηθούμε τόν καταν-
 τήκη που λέγει: "θέλει να-
 ναι έχωθρος, σκοτώστε τον!"

Το βιβλίο: "Θράματα
 κ' θάματα" τού Μακρυ-
 γιάννη είναι η συνέχισια
 τών απομνημονεύματων τ'
 'Όσο τούδε ο Μακρυ-
 γιάννης υπέφερε από τής
 Γραικύλης, κινδύνωσε η
 Τμή τ' , θα γάπιζε ότι ->

φυλακή, αλλά η πίστη τ' τόν έ-
 σωθε. Γράφει: "Κύριε Παντο-
 δύναμε, έχω δά σώσης αυτό τού
 κλώο γένος. Εμάθε εμαρτωλοί,
 είδα θεός! Έλευθε μας, φωτίθε
 μας, ένυθε μας κ' κίνηθε μας
 έναντίον τού δόχ κ' τής απάτης,
 τής τυραννίας τής πατρίδος κ'
 δουλείας. Είς δόξα σου, κύ-
 ριε, συγκινείται η θυμιά τής γε-
 τερίας .. Πατριώτες! πειθαίνω για
 τήν πατρίδα, δεν μπορώ να βλέπω
 παιδιά σκοτωμένων κ' χριές να
 θυτανεύουν κ' νέες να τής διάξουν
 δια κομμάτι ψωμί εις τήν τιμή
 τής οί απατεώνες τής πατρίδος.
 Γεμάτες οί φυλακές από άχωνιδτές
 κ' στα σκοτάκια θυτανεύουν αυτοί
 πρ' χύσανε τού αίμα τής για τήν
 ελευθερία" (απ' τή διαθήκη τ'
 πρ' έγραψε τού θράδου τής έξεχερ-
 θεως 3 Σεπτ. 1843). Ο φλαμιό-
 τος κ' ο Παπουλάκος πέθαναν στα
 μπαντερία τής νεοσύστατης ελ-

λειτουργίας πολιτείας που συνεχίζεται να εμφανίζεται
τα ίχνη τους, στα δέν διαρρήξαν ποτέ. Οι πρωτοπόροι
αυτοί άνδρες ξεβήκωσαν τους Γραικούς κ' τους έδιωξαν
ήμως είναι οι αιώνατικοί - μοναδικοί φορείς του πνεύμα-
τος του 1821 κ' της άγιας παραδόσεως του δένους.

Γράφει ο Μακρυγιάννης στο βιβλίο του: "Ο-
ράματα κ' θαύματα": (πιαστικάμε σταί έυ-
νελέωδη δια' τών θρησκεία, πριν αυτό μηηθεί, οι πρέσβεις
δωδιάσαν τραπέζια κ' χρυσάγια για τώ σκοπό τώ... έχινε
φιλονεικία πολλή, λέγει ο Μεταξάς να τώ θάλλομε εις
τόν ψήφον. τώ λέγω: θρησκεία δέν μπαίνει εις τών
ψήφον, ορθόδοξοι χριστιανοί να κομματιασώμε, δυτικοί
κ' ανατολικοί, στα θήμερον πελαινομεν ελοι έδώ μέγα.
Τότε, χωρίς ψήφο, έχινε παρψυρει σταί δέν μπορέ-
σαν να κάνουν άλλως... μέιναν πολλοί άκανακταθμε-
νοι ματι μέ κ' ενήργησαν δολορονία.
"Ο θεός, ήμως, νεκρωσε ται θεμηθών
τους"

γεννηθηκε στην Κεφαλλονιά, τώ 1786
(πήρε τ' όνομα αυτό εις μνημόν τώ
άγ. κοθμά Αίταιχ' που διδάζε κ' σταί
επιταίνθα).

ήταν αὐτοδίδακτος, μεγετών
τας έχινε όνοματώς δαόκαρος κ' ιεροκήρυκας
στο νηδι τώ κ' σύντομα γινώτώς ο' ήμα
ταί επιταίνθα... ο κοθμάς πημιάθε
των χριστόφορο Παπσλάκο κ' τώ με-
τεδωθε τώ φρόγα τής διαρωτίσεως τώ
ελληνικού λαού, τώ σταίημ' που Πολιτεία κ'
ένούχως διαπώθα κ' θυμπράτσεθα-η' εμμηθία
ποδοπατώσαν ται ιερα' κ' εδία τώ προδο-
μείνα ελληνομόδ.

Ο φλακιάτος κη-
ρύττε στην Κεφαλλονιά, ελεγχοντας τις άρχαικές - βαρβαρότιτες.
Οι Άρχλοι τών φυλακίτων τώ 1830 για ένα διάστημα. με'
των αποφυλακίθη' τώ γινεται φλογερότερος κ' αποφασιστικότερος.
Τώρα οι Άρχλοι προπαδόν να τών εξαγοράθόν, τώ προτεινόν
των εδρα θεολογίας στην Ιόνιο Ακαδημία. Την απορριπτει, δέν

Τό «κομποσχοίνι» δέν μπορεί και
δέν πρέπει να είναι κάτι τό διακοσ-
μητικό, ούτε κάτι που θά μάς φέρι
γούρι. Αντίθετα, χρειάζεται για να
μάς θυμίζει την προσευχή, και σαν
τέτοιο, είναι μία άγια και θεία
παρουσία στη ζωή μας.
Συγκεκριμένα, το κομποσχοίνι
είναι φτιαγμένο για να κάνουμε την
αδιάλειπτη προσευχή, αυτή που
λέγεται αδιάκοπα, σύμφωνα με την
προτροπή του Άπ. Παύλου: «Αδια-
λείπτως προσεύχεσθε» (Α' Θεσ. ε' 17).
Κάθε κόμπος στο κομποσχοίνι
άποτελείται από έννεά σταυρούς. Μέ
κάθε κόμπό, που γυρνάμε λέμε και μία
«εύχή».

πυλαίει τών πύθων τώ για άξιώματα. "Όταν
τό 1839 οι Άρχλοι υποχρεώνων με'
νόμο τώ ιερείς να λογοδοτών δ' αώτώς, ο' φλα-
κιάτος κυκλοφορεί προκήρυξη διαμαρτυρίας, θυμ-
λαμβάνεται κ' έξορίζεται. Τώ 1841, πάλι,
διαμαρτυρείται για τώ νόμο που μεταβάλλει
τώς ιερείς σε δεράπουτες άρχαικές κατωχής
κ' έξορίζεται για πάντα στην Ελλάδα. Τώ-
ρα έχει εδρα τών πατέρα κ' αρχίττε να συνερ-
χάττεται με' άχρηστώτώς τής ορθοδοξίας, με' τών
ήγνάτιο λαμπροσχο, με' τών χριστόφορο Παπσλάκο...
"Ιδρών τών "φιλορθόδοξον εταιρεία". →

-5- Στεφάνη αὐτὴ εἶναι κ' ὁ Νικη-
 τας ἑταίρευόπλος κ' ὁ Γεώρ-
 γιος Καποδίστριας (ἀδελφός τῶν ἰω-
 ἀννου) . ἕκοποι τῆς ἑταιρείας

εἶναι ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία νὰ ἐπανέλθει στὸ Οἰκὸ-
 κενικό Πατριαρχεῖο, ὁ Ὁδωνας νὰ βαπτισθεῖ
 ὀρθόδοξος, νὰ παύσῃ οἱ προδοτικὲς εἰς βάρος τῆς
 πίστεως κ' νὰ ἐλευθερωθῶν τὰ ἑπτανησια ἀπὸ τῆς
 Ἀρχαίας . ὁ Φλαμιάνος εἶναι ἡ καρδιά τῆς ἑταιρείας,

ἀποκατὰ δικήν τῶν ἐπιμεριδῶν, "τῶν φωνῶν τῆς Ὀρθοδοξίας,
 κ' συγκαλεῖ τὸ Μάϊο τοῦ 1851 στὴ μονὴ Ἀγ. Ἀθανασίου στὰ Κα-
 λάβρυτα γωτικὴ συνέλευση . Τὸ κράτος ἐπεμβαίνει κ' τῶν φυλα-
 κίται στὴ φυλακὴ τοῦ Ρίο . Ἐκεῖ μετὰ ἔγινε μοναχός κ' ἐκοιμή-
 θη τῶν Ἀπριλίου τοῦ 1852, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βάθανα.

Δώδεκα χρόνια πρὶν τὸ μαρτυρικό τέλος τῶ γράφα:

"Ἡ διοίκεις ἔχει τὰ ἄλλα κ' ἵμπορεῖ νὰ πράξει ὅ,τι
 θέλει . Τὰ πράγματα μας ἂν θέλει, προεφάρμην δημη-
 ματικά κ' δίδομεν ὅποιον καταγραφὴν θέλει, ποτε ὅμως
 εἰς τὰ ἱερά κ' ἐκκλησιαστικά, πού οὔτε Ἀρχι-
 ερεὺς ἢ ἕνοδος ἐπιτόκῃσιν, πολλῶν μᾶλλον
 ἀνθρώπων λαϊκοῦ . Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ
 οἰκειοποιήσῃ . Ἐάν φροβερῆται μετὰ
 κισμὸν ἢ ἄλλῃ παιδείᾳ, ἀποκρινόμεθα
 εἴμεθα προετοιμασμένοι καὶ θε βάθανα
 κ' τῶν θάνατον ἀκόμη . . ."

τῶν πίθων

Συνεπεία κ' βταῖς μαρτυρός!

Τὸ ἴδιο ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ ἀγ. Κοσμᾶ Φλα-
 μιάνου, τὸ 1852, ἡ ἕνοδος ἱεραρχίας ἐκκλησ.
 ἑλλαδος καταγγέλλει τὸν Πατριάρχο ὡς "δι-
 ατροφεία" τῆς γωτικῆς διδακτικῆς τῶ ἐναρχε-
 λισ . Ἐκδίδει τρεῖς τέτοιες ἐγκυκλίους . .

Κύριο Ἰησοῦ Χριστέ,
 Ἰετὸς θεῶ, ἐλευθερὸν με . .

Ἰνοβοχέας βταῖς ἐνέργειες αὐτῆς εἶναι ἡ Πολιτεία, πὸ ἐπιθυμῶν
 τῶν ἐξόντων τῶ Πατριάρχου, πού εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ . Οἱ
 ψευδοφωτιστεὶ λοιδοροῦν τὸν Πατριάρχο, διότι δὲν ἔχει μορφωθῆ μετ
 Πωχία κ' τὰ ἴδια γράμματα, ὅπως τὰ χαρακτήριξε ὁ Πα-
 τριάρχος . Ἄν τὸ ἔθνος ἀκούγε τῆς μορφωμένους τὸν Κοραῖ,
 τὸν Μαυροκορδάτο κλπ., δὲ εἶχε ἀκομή τῶν Τουρκικῆ βλαβιά,
 ἑνωχῶς πὸ ἀκῶβε τῶς "ἀγραμμάτους" τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν
 Καραϊσκάκη, Μακρυγιάννη κτ' ὅλος τῶς καπεταναῖος τῶ.

εἶνα ἀπὸ τὰ φλογερά κυρήγματα τοῦ Χριστοφόρου Πατρι-
 ἀρχοῦ εἶναι τὸ ἀκόλυστο: "Χριστιανοί, εἴμαι τὸ ἴδιο ἄμαρ-
 τυρός θὰν κί ἐβὰς κ' κανένας δὲν εἶναι ἄγιος .

Ἐπισημὸς ναι θέωση ἀγγέλων ναι ἀνθρώπων εἶ-
 ναι ἡ γνῶση τῆς ἀγίας ναι ὁμοούσιᾳ Τριάδος . .
 "Ὅσιος Ἀθανασίου ὁ ἀφρηιανός.

Τὰ κρίματα μας ξε-
 περνᾶνε κ' τῶν ἀμφο-
 τῶς θαλασσοῦ καὶ →

-6- οὕτε ὑποψιάζομασθε ὅτι θὰ κολασθῆτε. Για
 τοῦτο ἕνας δρόμος βωπυρίας ὑπάρχει: ὁ λόγος
 τῷ Χριστῷ... νὰ μαθεῖτε γραμμάτια τὰ παιδιὰ θὰς
 κι' ὄχι γραμμάτια τοῦ διαβόλου. ὑπάρχουν τὰ γραμ-
 μάτια τοῦ θεοῦ κι' τ' ἄδεια γραμμάτια, πού εἶναι ρίζα
 κάθε συμφορᾶς... Τέτοια γυνώθῃ εἶναι καρπὸς
 περυφάνειας, πὸ μᾶς στεγνῶν ὁλοῖθα βῶν κολαθῆ.

Αὐτὰ τὰ ἄδεια γραμμάτια
 παραμείριθαν τὸς ἁγίους ἀγωνιστᾶς
 κι' βῆχανε στὸ κενάρι τῷ
 ἔθνους ξένος κι' ἀπίστως.

Τ' ἄδεια γραμμάτια μᾶς
 ἐμποδίζουν νὰ χρῶμε τὴ
 λωπτερία μᾶς... Ἐκεῖνοι
 πὸ δὲν πιστεῶν πάνε
 νὰ μᾶς ἀποκόψουν ἀπὸ τὸν
 Χριστὸ κι' παγχιτῶν νὰ
 μᾶς ριζῶν βῶν ἐκλαθιά ἀ-
 φενταῶν, πού εἶναι πῶ
 σαρκουθρεῖνοι ἀπ' τὸς Τέρκος.

«Ψυχὴ κι' Χρι-
 στὸς θὰς χρεια-
 ζονται» (ἀγ.
 κοθῆς ὁ Αἰ-
 τωλὸς)

«Τ' ἄδεια γραμμά-
 τια θὰ καταστρέ-
 ψουν τὸν τόπον
 μᾶς» (παπῶ-
 κος..)

Ὁ Παπουλάκος δὲν δελεῖ
 κόρρωθῃ ἀδει' ἔτακν', ὑλίθα-
 κῆ, ἀλλὰ χριστοκεντρικῆ.

Ὅπως ὁ ἁγὸς κοθῆς ὁ
 Αἰτωλὸς, ἔτσι κι' ὁ Παπῶ-
 λάκος, χτυπᾶει ἀλύπητα τὴν πορνεῖα
 κι' τὸν πλῆτο: «Ὅποιος θὰς λέει πὸς τὸ
 πορνοθῆς εἶναι εὐλογία θεοῦ, θὰς
 ξεχῆρᾷ. Τοῦ χρυθαῖνι εἶναι ἡ

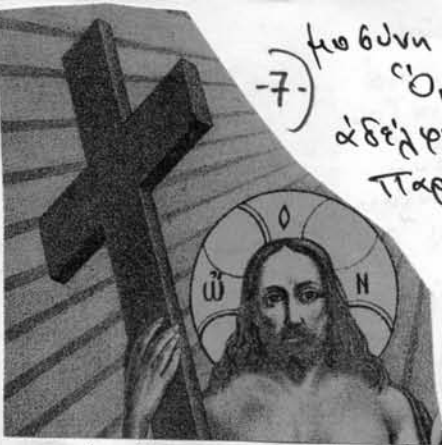
τὸν τὸ ἔ-
 τος 1790).

μεγαλὴ ἀρκατωθιά τοῦ θα-
 τανῶ κι' αὐτὸ σπρωχῆναι
 βῶν μοιχεῖα, βῶν ἀπο-
 νιά κι' τὸν φόνος...»

Ὁ Παπῶλάκος (= Χριστῶ-
 φορος Παναγιωτοπῶλος
 γεννηθῆκε στ' Ἀρ-
 ῆπῶνα Καλαθρῶ-

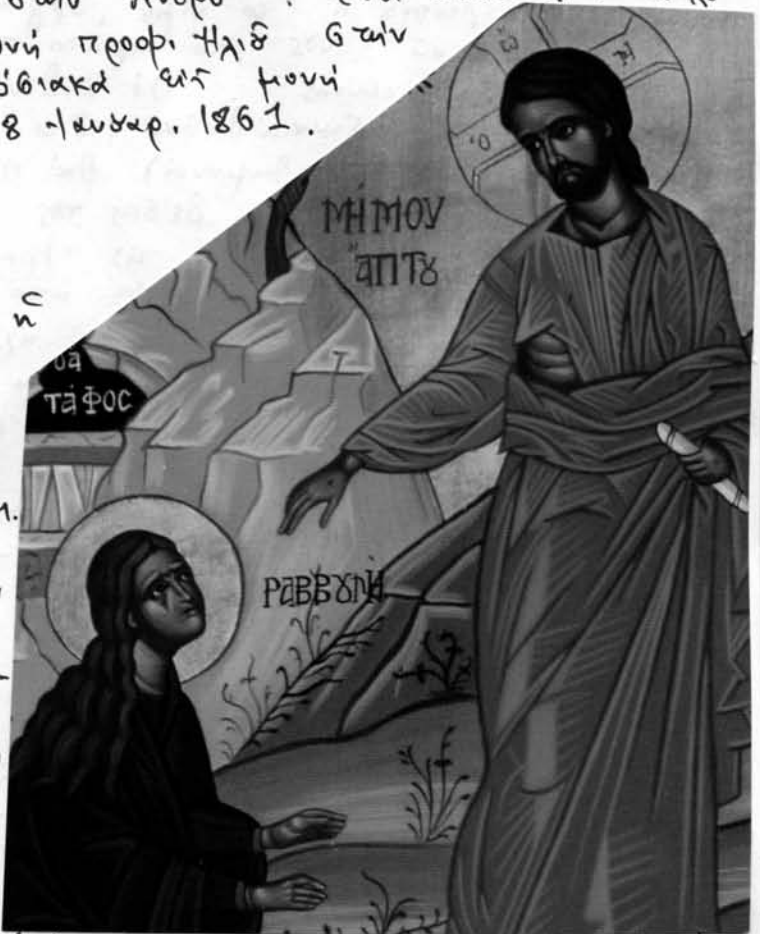
ἔρχομε τὰ κυρῶματα τῶν,
 δια' τοῦτο ὁ λαὸς τοῦ χαίρειε τὸ
 ὄνομα «Παπῶλάκος», ὁ λόγος τῶ
 ἦτο φλογερὸς, ἡ ἀδικία τὸν συγκρόνιθε,
 ἔδιψῶθε τὴν δικαιοδύνῃν. Τοὺς φη-
 λαρχῦρος κι' πνεονέκτας τοὺς ὠνόματε
 «ὄφονιάδες κι' σταυρωτᾶς τῷ Χριστῷ».
 ἔλεγε: «Προτιμῶ βοοκόν ἀγραμμά-
 τῶν παρὰ ἄθεον ἐπιβῶνιμονα, ὁ ὅποιος
 φουεῖει ψυχᾶς, διημισρεῖ ἀπίστον νεότητα,
 πῶ εἶναι μεγαλῦτερο κακό!... Ὁμιλῶθε
 κατα' τῶν διατυθῶν κι' μαρτυρίας. «Ὅσοι
 πυχᾶνετε βῶς μαῖγος, ἔχετε λεψὴ πίστη».
 Οἱ αἰρετακοὶ πὸ κατεχῶν θεῖες κρα-
 τικῆς εἶναι ἐπικίνδυνοι διὰ τὸν ὀρθόδο-
 ξον λαόν... Αὐτὰ κι' ἄλλα παρόμοια
 διδάσκε ὁ Παπῶλάκος, ὁ ὅποιος ἦταν ἡ βυ-
 νεῖα τοῦ κῆ κοθῆ τῷ Αἰτωλῷ. Ἡ ἀκται-

7) - 7-
 μόνον τὸ κ' ἢ φιλανθρωπία τὸ ἦδον μνημιώδεις.
 Ὅ, τὰ περίσσια εἶχε ὡς λαϊκός τὰ μοίραζε στ'
 ἀδέλφια τὸ κ' ὅπως πτωχός. Μετὰ ἀπὸ μικρὴ
 Παραμονή στὸ Μέγα Σπήλιο κ' εἰς πρώτες πε-
 ριοδεῖες κουτὰ στὰ Ἄρματα, στὸ θοῦνο
 Γκαρμπα, ἔχαθε ἕνα μοναχτορακι ἀφιερωμέ-
 νο στὴν Κοίμησι τῆς Θεωτόκου, πού ὑπάρχει
 κ' λειτουργεῖ ἕως σήμερον. - ἔδω ἔμεινε
 ἕως τὸ 1847. Ἀρχιτετὸ ἱεραποστολικό, ἐδνι-
 κὸ ἔργον, πού σύντομα ἔλαθε διαστάσεις ἐξεχέρσεως. ὅλο
 τὸ κράτος κινιτοποιεῖται νὰ τὸν συλλάβουν.. Ὁ παπα-βαβίλαρος, ὁ
 ἔμπροστος φίλος τοῦ παππαλάκου, παίρνοντας ἀρκετὰ χρῆματα γί-
 νεται "ἡθδασ" κ' τὸν προδίδει τὴν 24 Ἰουνίου 1852. Πέρασε
 πολλὰ βασάνια, χλωασμός, βαθανισμός, φυλάκιση κ' τέλος ἐξο-
 ρία στὴ μονή Παναχράντῳ στὸν Ἄνδρο. ἕνα διάστημα εἶχε
 ἀπομονωθεῖ ἐξορίσεως στὴ μονή προφ. Ἁγίου Γεωργίου
 Σαυτορίνη. ἔκοιμηθεῖ ὀθιακὰ εἰς μονή
 Παναχράντῳ Ἄνδρου τῶν 18 Ἰανουαρίου 1861.

κό ἔργον, πού σύντομα ἔλαθε διαστάσεις ἐξεχέρσεως. ὅλο
 τὸ κράτος κινιτοποιεῖται νὰ τὸν συλλάβουν.. Ὁ παπα-βαβίλαρος, ὁ
 ἔμπροστος φίλος τοῦ παππαλάκου, παίρνοντας ἀρκετὰ χρῆματα γί-
 νεται "ἡθδασ" κ' τὸν προδίδει τὴν 24 Ἰουνίου 1852. Πέρασε
 πολλὰ βασάνια, χλωασμός, βαθανισμός, φυλάκιση κ' τέλος ἐξο-
 ρία στὴ μονή Παναχράντῳ στὸν Ἄνδρο. ἕνα διάστημα εἶχε
 ἀπομονωθεῖ ἐξορίσεως στὴ μονή προφ. Ἁγίου Γεωργίου
 Σαυτορίνη. ἔκοιμηθεῖ ὀθιακὰ εἰς μονή
 Παναχράντῳ Ἄνδρου τῶν 18 Ἰανουαρίου 1861.

Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις καὶ ἡ
 καθ' ἡμέρας Ἀνατολή.

Ὁ Γαλλικὸς Διαφωτισμὸς προε-
 τοίμασε τὴν Γαλλικὴ Ἐπαναστάση.
 Ὁ δυτικὸς Διαφωτισμὸς ἀν-
 τουοφεῖ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν
 θεόν. Οἱ κακοδοξίες τῶν
 λατῶν κ' προτεσταντῶν πο-
 τε δὲν ἔπαψαν ν' ἀποτελεῖν
 πνευματικὸ κίνδυνο γιὰ τὴν
 Ἀνατολή, τῶν ρωμιόβουν γε-
 νικὰ. ἡ εὐρώπη στὰ
 τέλη τῶ 18^{ου} αἰῶνος ἔβρι-
 σκεται ἔμπροσς στὸ ὄραμα ἐνὸς νέου κόσμου, πού ἔχει ὁνο-
 μαθῆ: "ὁ θεὸς πέθανε", πού ὁδηγεῖ στὴν δύο παγκοσμίου
 πολεμῶς. Οἱ ἐν αἰχμαλωσίᾳ ρωμιοὶ καθόταν ὡς ξένος νὰ
 τὸς ἐλευθερώσουν κ' γυρῆσαι τὴν ἀπαγορευθεῖς τῶν υποδούλων
 ἀδελφῶν μας. Καθὼν ὡς Γάλλος δημοκρατικός, πὸ ὑπόδχονται ἰσότι-
 τα, ἐλευθερία κ' ἔπαν ἦρθαν οἱ δυτικοὶ ἔφεραν τὴν ἀδελφὰ ὡς ἡ
 ρα μας. ὅταν οἱ Γάλλοι μετὰ τὸν Ναπολέοντα ἔρχονται νὰ ἐλευθερω-
 θούν τὰ ἑπτάνησα, θελεῖν νὰ γίνων κυβερνητορες. ὁ ἰστορι-
 κὸς Παιταρχοπότηλος γράφει: "εἰς κων/πολη ἀπὸ ἐποχὴ κομμουνῶν
 εἶχον εἰσελθεῖ ἔθνη καὶ ἡθνη ἀπὸ τῶν Δύση. Τὴν παραδόξον
 ἔσαν κ' εἰς αὐτῶν τῶν κων/πολην ἔχέινοντο μεταφράσεις δυτικῶν
 ἔργων (βυζαντινῶν - ποιητῶν) .. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο →

-8- οι συζητησικές επιρροές που προκαλούν
 άνηθυρία, είναι ή έντονη τάση ξενομανίας πρ
 τής κυριότη. Λίγο πριν τώ 1453, πληθιάζου-
 τας ή άλωθη τής Πόλεως από Όθωμανός, οι δύο
 Πατριάξεις άνδρωτικών κ' ένωτικών συγκρούονται.

Ο Γραικυλισμός είναι παλαιά άρρώστια. Οι έ-
 νωτικοί είναι δυτικόφρονες, βλέπουν μοναδική λύση
 τών ύποταχί μας βώς Λατίνος. Αυτοί είναι οι ά-
 νηκότες βτώ παλαιά, οι άριστοκράτες (όχι άλλοι), οι
 διανοσήμενοι κ' πολλά μέλη τής ευαγγελίας - ιεραρχίας.

Πριν τών άλωθη αυτοί, ήδη άρχισαν να
 φεύγουν για Δύση (Ιταλία κλπ.), πριν έρ-
 θούν οι Όθωμανοί, παίρνοντας μαζί τής θυ-
 ματικώτατο πνευματικό πλθ τώ. Μετά
 τών άλωθη ο πατριάρχης Γεννάδιος,
 πάνω βτα έρείπια κ' τώ αίμα, άρχισάνει τή με-
 τάχη σχοπή τώ Γένος, τώ πρώτο πανεπιβτήμιο τής
 Γελαθωρένις Ρωθιοδύνις. Οι άνδρωτικοί έπι-
 στέων, κ' τελικά έδικαιώθισαν, ότι οι δύο λαοί
 (Έλληνες κ' Όθωμανοί) θα παραμείνουν άμε-
 τακίνυτοι βώς δέσεις τής κ' δεν θα ή-
 πάξει ο κίνδυνος τής φραγκίας, τής άλ-
 λοτριώσεως τώ Γένος από τής Όθωμα-
 νός.

Η νίκη τώ άγιω Γρηγορίω τώ
 Παλαμά έπί τώ Βαρθολομαί είναι νίκη
 κατά τώ δυτικώ ορθολογισμώ κ' έπομένως νίκη
 φυλετικής συμμαχίας. Για τώ διακρωτισμό ο
 ορθός λόγος είναι ισχυρότερος από οποιαδήποτε παράδοση ή αυθεντία !!

Πριν τών άλωθη (1453) τώ Βυζάντιο ταράσσεται από ένα
 πνευματικό διχασμό. Είναι σύγκρουση Ούμανισμώ και Όρ-
 θοδοξίας. Οι Ούμανιστές με κέντρο τόν Πλήθω-
 να (1355-1451) κλυδωνίζονται βώς ύβριστες ώρες
 τώ δουλόκουτος Βυζαντίω. Το οικουμενικό Πατριαρ-
 χείο μετά τώ 1453 γίνεται ισχυρό, διότι ο Πατριάρχης
 είναι κ' αυτοκράτορας, έθναρχης κ' έπός ναός πρ
 παίρνει μέτρα για να βώθει τών ιδέα τής αυτοκρατορίας κ' Όρθοδοξί-
 ας, πρ κινδυνώεί από τή Δύση, όλοι οι Ρωθιοί, όπως κ' πρώτα
 - κατά τών έποχή τώ Βυζαντίω, είναι χριστιανοί ορθόδοξοι.

Αυτή είναι ή φυλετική τής ταυτότητα. Η πνευμα-
 τική πατριδα είναι ή ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ή κιθωτός Γωπηρίας.
 Σίγα-σιγα άρχίζει ή ξενομανία, βουδαι β' αυτό βε-
 θαια ο Τούρκος κατακτητής. Οι Έλληνες άπ' τή αρχαία
 χρόνια είχαν ξενομανία, ή Έλληνες άεί έν θάνατι τιδέαβι
 τή άλλότρια ή τή οικεία =

Οι ελληνικές παραδουάβιες ή γεμονίες άνοιγουνται βτόν δυτικό κό-
 βμο. Οι άνακαλυψεις τώ πολιτισμός, ή πρόσδος άσκατ χουτρία.
 Νέοι σπαστάξουν βτα πανεπιβτήμια τής Δύσεως κ' λίγο πολύ άλλοσιώ-
 νου τώ ορθόδοξο "πίστειω" τής. Ξένες διδασκαλίες είβάχουνται βώς
 σχολές Ανατολής, με βιωπηρή ή φανερή συγκατάθεση ευαγγελίας.

Γράφει, ο Μανουήλ Τεδεών, 3^{ος}: Γως άρχες του -9-
18^{ου} αιώνας μας έφηγησεν τώ έλευθεριά του πνεύμα
... άρου εις τώ φανάρι υπάρχον τρεις άθεοι κλη-
ρικοί κ' μετ' αὐτῶν ένας λαϊκός. Η ελευθερία
παρ' όλα αυτά συνεχίζει τώ έργο τής πνευματικῆς ζωῆς τῶν
Έλλήνων, είναι η καταδυνάτεια δύναμη του Έθνους. Τόσοι

νεομάρτυρες με τώ αίμα τους ποτίσαν τώ δένδρο πίστεως κ' Έθνους.
Το κοινοβιακό ιδεώδες δέχεται σοβαρό πλήγμα κ' χινοῦνται ιδι-
όρυσμα μοναχία .. παρακμή εις τῶν εκκλησιαστικῆς λατρείας.. κα-
κοδοξίες εἰσβάλλουν ἀπ' τῆς Δύσης (πιχ. οἱ αναχωνευτικῆς κακόδοξος
εἰκόνες ...) Νέοι Μάρκοι εἰσημικοί ἀνατελλῶν !. Είναι τώ φι-
λοκαθηκό κίνημα τῶν κολληθιάδων, πού έχει τῶν εὐλογία τῶ θεῶ.
οἱ "κολληθιάδες" είναι οἱ άχώνες τῶν ἀνδροντικῶν κατά τῶν
Βαρλαάμ κ' κάθε Ούσανιστοῦ. Ἐπικεφαλῆς τῶν "κολληθιάδων":
ο ὁσίος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, ὁ ἅγιος Μακάριος ὁ Νοταρῆς,
ο ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Παρίσιος, ὁ Νεόφυτος ὁ Κωνσταντινουπόλεως.

καὶ πολὺ ἐνωρίτερον ὁ πατριάρχης Ἱερουσαλῆμ Β' (1572-1594),
μετ' ἀπόφαση Μεγάλῆς Συνόδου πού ἔγινε εἰς Κων/πολιν τῷ 1593,
προβλέπει τῶν ἱδρυθῆν σχολείων ὡς
μητροπόλεως. Ἐκτός τῶν βιβλίων πού ἀναφέρονται ὅταν λόγι-
κῶς (ἑλληνικός διαφωτισμός), υπάρχει κ' ὁ λαϊκός διαφωτι-
σμός μετ' τῶν "ἄγιο τῶν θεολόγων", τῶν ἄγιο κο-
σμά τῶν Αἰτωλῶν (1714-1779) κ' τόσοι ἄλλοι
πού ἔφεραν ὅταν πᾶσι τῶς τῶ ἕταυρό μετ' τῶ
θάνατο διπλά-διπλά. Οἱ ἑλληνες λόγιοι
κ' διδασκαλοὶ τοῦ χείνους ἐρωτοτροποῦσαν μετ'
τῶν εὐρωπαϊκῶ διαφωτισμό. Ὁ εὐχένιος
Βουλγαρῆς μετέφρασε τῶν Βουλγαρῶν, χωρίς νά
ὑποβῆ καμία συνέπεια ἀπό τῶ πατριαρχεῖο
Κων/πολεως. Ἐξέτω κ' ἄλλα ὁ Βουλγαρῆς ἔγινε συντηρητικός!

κατὰ τῶν πολέμων (1768-1774) ἡ Ἑλλάδα κατα-
κλύεται ἀπό φυλῆ ἀδία τῶν Βουλγαρῶν, ἡ ελευθερία
Γιωνῶν, ἀρχώτερα ὅμως καταδικάζει τῶν Βουλγαρῶν. Ἐπίσης, κατα-
δικάζει τῶν τεκτονισμοῦ. Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, πού ἔζησε
ὅσο κακίαν τῆς Γαλλικῆς ἑπανάστασης, ἐπιρεάζεται ἀπό τῶ
δυτικό περιβάλλον, ἀλλά δέν προδίδει τῶν πίπτει τῶ.
Ὁ Κοραῆς δέν ἔταν πάντοτε υπεράγιος, τῶ βλέπομε αὐτό ὁμῶς
πού χραίρει κατὰ τῶ ἅγιου Ἀθανασίου τῶ Παρίσι.
Ὁ Διαφωτισμός, παρά τῆς δευτικῆς πῆγρῆς τῶ (εἰσιδῶμες, πρόσδος
ἐκπῆ), μπόλιασε τῶν ἑλληνικῆ συνείδηση μετ' ἰρησκευτικῆ ἀδιαφορία
ἡ ἀδεία. Μαχὴ πίπτει κ' ἀθιβῆς, πίπτει ὀρθο-
δοξία εἶναι ἡ Ἄνατολή, ἀθιβῆς ἡ Δύση ὡς ἀίρετικῆ ἡ ὀρθολογιστα-
κῆ (οὐσιαστικῶ εἶναι τῶ ἴδιο, ἀρδ' αἰρεθῆ εἶναι καρπὸς ὀρθο-
δοξισμοῦ.) Ὁ Ρωθῆς μετ' τῶ ὄπλο τῆς ὀρθοδοξίας πο-

-10- λέγα κ' ἀντιθέκεται . Μετα' τὴν πτώση
 τῶς Βυζαντιᾶς (1453) ὁ ῥόθος κυριαρχοῦσε βέ-
 ῖλος, μὴπως εἰρηνικὰ ἐπικρατῶν κ' παλὶ οἱ εἰ-
 λυνες στὴν Ἀνατολή, ἀποταξοῦντας τὸν κατακτητῆ
 τῶς (Τούρκο), ὅπως συνέβη προηγουμένως με'
 τοὺς Ρωμαίους, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ Ρωμαϊκῆ αὐτο-
 κρατορία, Ἑλληνικὴ (= Βυζαντινὴ) . Ὁ Ρω-
 γος φερραῖος τὴν αὐτοκρατορικὴν ἰδέαν ἔχει
 ὁπῶς τῶ, ὅταν καθορίτε τὰ τρία χρω-
 ματὰ τῆς σημαίας (μαύρο - ἄσπρο - κόκκινος).

.. Τὸ κόκκινον θυμῶναι τὴν αὐτοκρατορικὴν
 πορφύρα κ' αὐτεξουσίτητα τῶ Ἑλληνικῷ λαῷ, τὸ
 ἐμεταχειρίζοντο οἱ πρόγονοί μας ὡς ἔνδυμα πο-
 λέμῳ δέχοντας νὰ μὴ φαίνονται αἰ πηχθαί, ὅπως
 ἔτρεχον αἶμα

Ἡ Μεγαλὴ Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας - αὐτὴ
 φαίνεται βέ' ἐπιβλαστὴς ποὺ ἐδουλοῦσε ὁ Σάβας -
 ονειρώταν τὴν διάλυση τῶ Ὀθωμανικῶ κρά-
 τῶς κ' τὴν ἰδρυση τῆς ἀρχαίας Γραικικῆς
 μοναρχίας, ὑπὸ τὸν ὄρον εἰς τὸ ὄρον νὰ κυ-
 βερνήθῃ ὁ ἔχθρὸς τῆς, Κων/νος.

Ἐπ' ἀρχῆ κ' ἐπιβλήθη ἔχθρῳ τοῦ Ρω-
 γῶ διπλωματικῆ ζέρχκεί Τσρχκένιερ συνεργα-
 τῶ τοῦ πρεσβευτοῦ Ρωσίας στὴν Κων/πολη,
 εἰς τὸ ὅποιο φαίνεται ἡ ἐπιθυμία τῆς Ρω-
 σίας νὰ γίνῃν εἰς τὰ βαλκάνια χωρὶς τὰ κρα-
 τῶδια, ἀνεξάρτητα, παρα' μίαν ἐνωμένην αὐτο-
 κρατορία ἀπὸ τῶς λαῶς ποὺ πρῶτα ἦταν, Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει
 ἀποσταχθένος εἰς Ὀθωμανῶς . Καὶ πρὸ Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται
 τε ταῦτα; Ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ -ἐπαναθάβῃ Ὁ ἀφῆτων ὑμῶν, ἐμὲ ἀθετεῖ.
 εἶνα βέ' δρῶντο .. Σεπτέμβρ. 1821 ποὺ ἔπεσε - ἐλευθέρωθηκε ἡ
 Τριπολις . Ἡ αὐτοκρατορικὴ ἰδέα, λοιπὸν, ὑπάρχει κ' αὐτὴ ἡ
 Ρωσία τὸ δῶρον ἐπικίνδυνον - βλεπομε

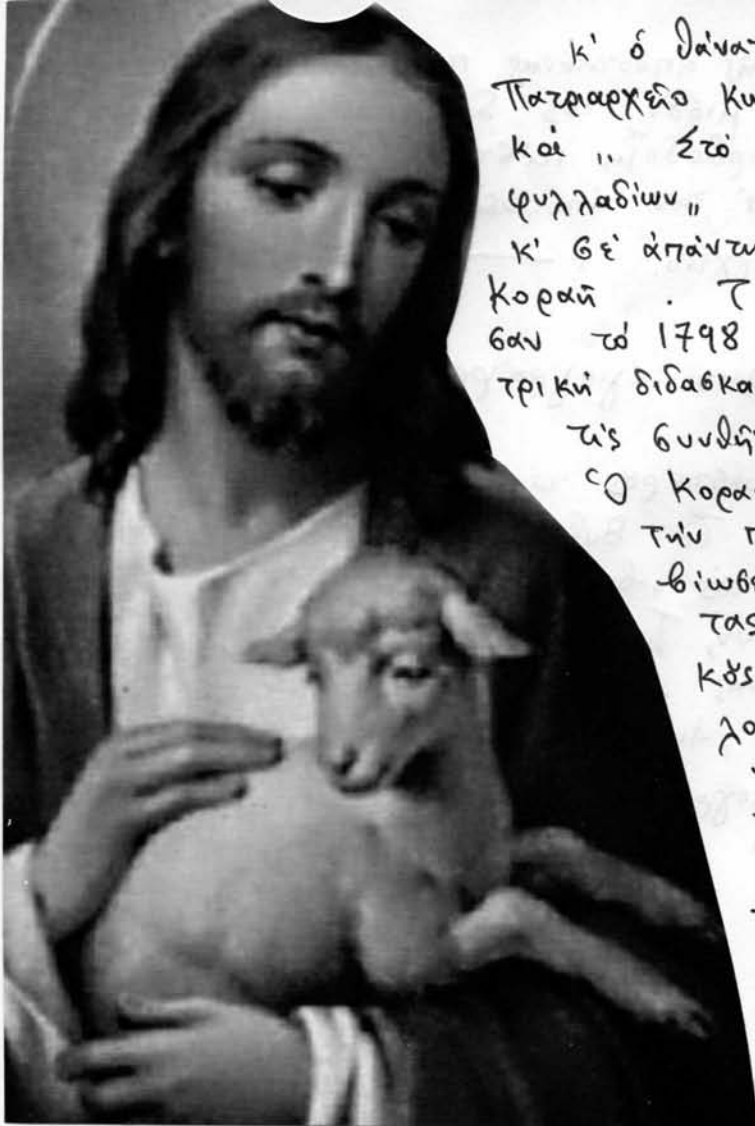
ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κων/κῶς
 πρέπει νὰ προφυλαχτῆ ὄχι μόνον ἀπὸ
 τὰ Δύση, ἀλλὰ κ' τὴν Χριστιανικὴ Ρω-
 σία . Ἡ γενοκτονία, συνέπεια τῶν
 Ὀρθωρικῶν,, πλησιάζει . Ἡ προ-
 σοβία τῆς Ρωσίας ἴσῃ κ' βασιλεύει.

Οἱ Γάλλοι, με' τὸν Ναπολέοντα,
 προελαύνον ματὶ με' τὴς ἀθεῖ-
 βτικῆς ἰδέας κ' τὰ ἰδανικὰ ἐ-
 νάβταθῃ . Τα' φυλλαῖδια με' τὴς ἰδέας τῶ Ρωγος φερραῖος

Ἐλευθέριας - ἰσότητος, ποὺ πρόσθε πρώτη ἡ Γαλλικὴ ἐπα-
 νάβταθῃ . Τα' φυλλαῖδια με' τὴς ἰδέας τῶ Ρωγος φερραῖος

Ἄχ. ἀδελφοί μου, καὶ νὰ ἐβλέπαμεν μίαν φο-
 ράν με' τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς
 μας, ποῖα ὄψηλὰ καὶ πόσα μεγάλα ἀγαθὰ ὕπε-
 ρούμεθα, μὴ μεταλαμβάνοντες συνεχῶς, τότε,
 καί, ἠβέλαμεν βάλει ὅλα μας τὰ δυνατὰ νὰ ἐτοι-
 μαζώμεθα καὶ νὰ μεταλαμβάνομεν, ἂν ἦτο τρό-
 πος κάθῃ ἡμέραν.

κ' ὁ θάνατος τῷ (1798) ἀνιούχουν τῷ -11-
Πατριαρχεῖο Κωνσταντίας, πρὸ φοβᾶται „νεὰ Ὀρθωφι-
καὶ „ ἔτω πνεῦμα αὐτῷ κ' ἐπὶ „μαίχη τῶν
φυλλαδίων„ κυκλοφορεῖ ἢ „Πατρικὴ διδασκαλία„
κ' ἐπὶ ἀπάντησίν της, „ἀδελφικὴ διδασκαλία„ τῆ
Κοραῖ . Τα' δύο αὐτῶ φυλλαδία κυκλοφοροῦ-
σαν τῷ 1798 . Πολλοὶ χαρακτηρίζουσαν τὴν „Πα-
τρικὴ διδασκαλία„ προδοτικὸ κείμενο, ἀγνοοῦντες
τὴς συνθήκες ζωῆς τοῦ Οἴκου Πατριαρχείου .

Ἡ Κοραῖς δὲν ἦταν ἐπὶ θεῶν ν' ἀνταγμιθεῖ
τὴν πνευματικὴν ἐλευθερίαν, ὅπως τὴν
βίωθε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς γραφόν
τάς: „ὁ θεὸς μᾶς ἔφερε εἰς τὸν
κόσμον διὰ τὸ ἐδικόν μας καλόν „ ἦταν
λοιπόν, Τουρκόφιλος ὁ ἅγιος Κοσμάς,
ἄλλο τόπο ἦταν Τουρκόφιλος κ' ὁ συν-
τάκτης τῆς Πατρικῆς Διδασκαλίας .

Τὸ πατριαρχεῖο ἔκανε πνευμα-
τικὴ ἐπανάστασιν, ὅχι ἐξέγερσιν με-
φονικὰ ὄντα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξυ-
πηρεσιώσῃ ἄλλοτριὰς σκοπῶς .

Τὸ πατριαρχεῖο ἐργαζόταν γιὰ
τὴν ἐλευθερίαν τοῦ θεοῦ .. Ποιοὺς

ἦταν πρὸ ἐλευθεροῦ ἀπὸ τῶς Νεομάρτυρες; εἶναι κανεὶς πρὸ ἐλευ-
θεροῦ ἀπὸ ἐκείνου πρὸ βιώνει καθημερινὰ τὸ θάνατον . Ἡ ἐθναρ-
χία ἐκκλησία ἐβλεπε μακριὰ . τὴς ἐξέγερσιν κληρικῶν ποὺ
ἐπαναστάτουσαν κατὰ Τούρκων κρυφαί τὴς ἐπλοχοῦσε, γιὰτὶ ἦσαν καὶ
ἐκείνες μιὰ ἄλλη μορφή θυσίας ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου .

Τὸ πατριαρχεῖο τῷ ἀνιούχου ὁ ἀνεμῶς τῷ ἀδελφίῳ, ποὺ πνεῖει ἐπὶ τῶν
Ἀνατολῆς, ἡδὴ ἔχον καταλαίβει οἱ Γάλλοι τὰ ἐπταάνθηα

Τὸ 1797, ἕνα χρόνο πρὶν κυκλοφορεῖ ἢ „Πατρικὴ διδασκαλία„ τῷ
Πατριαρχεῖο βεγγεῖ ἐξάρχου ἐπὶ τῶν Μωριαίων κ' ἠπερο νὰ διαφωτισθῶν
τὸ λαόν, νὰ φυλάττων τὴν ὀρθοδοξὸν πίστην κ' νὰ μὴν παραβυρδοῦν
ἐπὶ τῶν ἐπανάστασιν . Αὐτὰ γίνονται μετὰ τὴν πίεσιν τῶν Ὀθωμαν-
νῶν, εἶναι εὐνόητο ὅτι ἢ ἐψυχρὴ πύχη ἀνιούχου, ἢ ὅποια

Τὸ 1798 ὑποχρέωθε ἐπὶ παραίτησιν τῶν ἁγ. Γρηγορίου Ε',

διότι κρινθε „ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ
κατασιγαθῆ τῶς ὀρθοδοξίας πρὸ εἶ-
χαν ἐπιρροατικῶ ἀπὸ τὴς ιδεῶς τῆς Γα-
λικῆς ἐπαναστάσεως „ . Ὁ ἅγιος Γρηγόριος
ὁ Ε' ἔβλεπε ἐγκύκλιον πρὸς τὴς ἐπι-
νοήσας, συνιόντας πῶς ὁ διαίθετος
διατῶν Γάλλων - ποὺ ἐβουλοῦσαν τῶρα
τὰ ἐπταάνθηα - ἐπιτίθεται εἰς τὰς ψυ-

χρίς με τὸ δηλητήριο τῆς ἀποστασίας πρὸς τὸν Θεόν. ὁ λαὸς ἀντέδρασε κ' ἀρχίσαν νὰ μισθῶν τὸς δημοκράτες Γάλλοι κυβερνήτας, διότι ἐδίωκον τὴν ὀρθόδοξον πίστην. κ' αὐτὸ φαίνεται λιγὸ ἀργότερα, τὸ 1833, μετ' τὴν ἀπόφασιν νὰ αὐτονομηθεῖ ἡ Ἑλληνικὴ ἑσυχυσία ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο.

Θεοφάνης ὁ Ἕλλην ἀρχιερατικός, ὁ „Ἰρέκο,, τῆς Ανατολῆς.

Ἔνας ἀπὸ τῶν ἐπιφανέστερων τῆς παγκοσμίου πινακοθήκης. Ἦσαν κωνσταντιναπολίτης. Τὸ Βυζάντιο - ὅχι δὲν ὑποτιμᾷτε τὸς ἄλλους λαὸς, ἀκόμα κ' τὸς „βαρβαρὸς,, ἀλλὰ ἀντιθέτως τῶν τιμᾷτε μετ' ἀποδοχὴν ἱεραποστόλων, Ἰωακείμων, ἐπιβουλιάνων... π.χ. ἀγ. Κυρίλλος - κ' Μεθόδιος, Θεοφάνης, ἀγ. Μάξιμος Γραικός, Ἐυγένιος Βόλγαρος, Νικηφόρος Θεοτόκος, Ἰωάν. Καποδίστριας.

Ὁ Θεοφάνης ἀρχιερατοῦσε εἰς κωνσταντῖνον, ὅταν Ἰωακείμων δόνα, ὅταν Γαλατῶν, ὅταν κἀφῶν κ' ἄλλοι, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τῶν μοναδικῶν πηγῶν (= τῶν ἐπιβουλιῶν τοῦ Ρωθ. ὁ μοναχῶ Ἐπιφανίου) ἰδωρῶδες - ἀγιογράφου περὶ τῆς 4 ἑσυχυσίας.

Μετὰ φθάνει εἰς Ρωθίαν, περὶ τὸ 1378, ὅταν Νόβγοροντ. Ἐκεῖ ἀρχιερατοῦσε τὸ νῦν ζῶντος.

Μετὰ ὅταν κρεμλίνο τῆς Μόσχας, ὅταν νῦν εὐαγγελιστῶν Θεοτόκος κ' ἀεχαγγελῶ Μιχαὴλ, ζωγράφουσε κ' τὸ ἀρχοντικό του πριγκίπου Ἀντρέιγιεβιτς ὅταν Μόσχα, χωρὶς νὰ κοιτᾷτε μοντελα.

Ἦσαν κατανηκτικὸς, πρὸ ὑμνοῦσε τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸς ἀδυνατῶν κ' τὸς ταπεινῶν. Αὐτὰ συγχεῖται εἰς τὴν ἐπιβουλιῶν τὸ ὁ ἐπιφάνιος. Ὁ Θεοφάνης ὑπῆρξε δάσκαλος τῶ Ἀνδρέα Ρουμκίωφ, τῶ μεγάλῳ διηγητῶ τῆς Ρωθικῆς ἀρχιερατίας. Ἐκοιμήθη περὶ τὸ 1410.

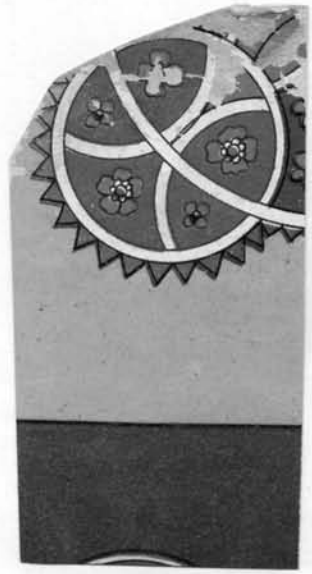
Μάξιμος Γραικός (1470-1556)

Ἦσαν συνεχιστῶν τῶν ἔργων τῶν ἀγ. Κυρίλλου κ' Μεθοδίου, ὁ ἀναφορῶν τῶν „παθῶν τῶν Ρωθῶν,, ποῦ ὑπέμεινε 25 ἔτη φυλακὴν μετὰ ἀπὸ δύο „ὀτημένους,, δίκης παροχία τῶ τῶν κ' ἱερατῶν, μετὰ ὅταν κρεμλίνο. Ὁ Μάξιμος ἀνῆκε ὅταν πολὺν μεγάλῳ, κορυφαῖες μορφῶν

ως παγκοσμια ιστορια, με
 προκαλην των εποχων ως
 κ' γινονται επικινδυνου για
 το κατεστημενο. εφημ-
 ρωσε ακριβα των φροσε-
 ρων αυτω αγαπην προς την
 Αχιδειαν. Ο υπ' αυτω ριφ-
 θεις οπρος εκαρποφορησε.
 Η Ευρωπη κ' η πατριδα τω
 η Ελλάδα των ανεκαλυφτων

μετα απο καλυτεριου 400 ετων, αυτων των αγιορειτων μοναχο εζ
 ΑΡΤΗΣ, οστις εμοναχε εις ελ. μονη βατοπεδισ. Ο Μαιξιμος
 ειναι ο αντι-Λουθηρος, με δρα των ιδια εποχη των αλλη εκρη
 της Ευρωπης, μετα απο τελευα απορριψη του αναγευνηδιακω
 νεοπαχανισμω, τω φαινομενω της αναγευνηθως, αρου ετουμε
 αυτο το φαινομενω κ' το επεδρασε δωδεκα χρονια, για να κκ-
 ταληξει απαχουτεμενος στο Αγιον Όρος. Ο Μαιξιμος ειναι
 Ορθοδοξος Ρωμιος, αγιορειτης μοναχος, θραίνει μεβα αν το χαιος
 της Οθωμανικης διαχειας, καταχυρη τω ειναι απο μεγαλη
 βυταντινη οικογενεια. τω εργο του αγ. κυριλλω - και Μελο-
 διω υπονομευεται στω Ρωσια απο ποικιλες προπαγανδες κ'
 ο Μαιξιμος εγινε δεκτωσ στω Μοσχα στω Μεββιας. Γεννηθηκε
 στων Αρτα το 1470, τ' ονομα τω Μιχαηλ Τριβωλης, επεδρασε
 στων Ιταλια, των καλεσε ο Τωαρος. Ηταν 50 ετων τωτε ο Μαιξιμος.
 Όταν ηταν στω Φλωρεντια, ακουσε τα κυρυγματα τω ελεωνυμω
 Σαβουαρογα κ' ηταν παρων στων θανατω τω. Τωτο ειχε ε-
 πυρααται, που εγινε μοναχος στω μοναστηρι τω

αγιω Μαρκε (μονη τω Σαβο-
 ναρογα | πα σιμερα δευτερ-
 χει ως μεθεο στω Φλω-
 ρεντια). Η πατρια ηιδου
 δα των Ξανακερδιγει παλι
 κ' δα γινει υπερμαχος της
 Ορθοδοξιας στων Ρωσια.
 τω 1496 φευγει αν τω
 Φλωρεντια ο Μαιξιμος (Τριβω-
 λης), για να συνεχισει της
 επεδες τω στω Πανεπιστημιο
 της Μπολωνια, μετα στω
 Φερραρα κ' Παδουα επεδε-
 Σουτας φυδικεσ ενιστωμεσ.
 Καταχυρη στω Βενετια.
 αναδειχθεις εκ των στω-

Νεοριμ-
 ρολογιτικο
 "Βαπτισμα" -
 ποδολουτρο,
 παρουσια του
 κ. Καθηνικου,
 πρ. Πειραιωσ.

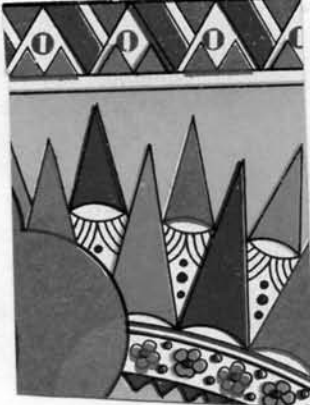
δαίων παραρτών της
ιταλικής Αναγέννησης.
Η πτώση τῶ, τὸ νὰ γίνῃ
δομινικανὸς κακοχέρος στὴ
μονὴ τῶ Σαβοναρόρα .. κ'
τὸ παρατήρημα : " ἡ Ἰου-
βκαία, ἰδέες ἡθικὴ ἐπρεπε
να ἀναβαπτισθῶν στὴν κο-
λυμβίδα τῆς κλαδικῆς ἀρχαι-

οὔτως "καλῶς κ' τὸ ὅτι
οἱ χεῖρὸς λεγόνταν "δεσποτὴς τῶ Ὀχμήτσ", οἱ μοναχοὶ πυδι-
ες ἡ δαία Πρόνοια μοῖρα κ' ἡ δὴλωση τοῦ Πάπα πᾶ
ἐμυκταίριζε δημοσίᾳ καὶ ἐθικὸ νόμο ... τὸν προβληματιστὴν
κ' τὸ δαῖμα τῆς ἐπιτροπῆς τῶ ἔχινε. Ἐγκατέλειψε τὴν ἰτα-
λία . Ἐγκατέλειψε μίᾳ λαμπρῇ σταδιοδρομίᾳ καθυγῶ εἰς ἓνα
Πανεπιστήμιο τῆς Ἰταλίας κ' τὸ 1506 γίνεταί μοναχὸς στὸ Ἁγ. Ὄρος,
στὴ μονὴ Βατοπεδίου. Οἱ γουνοὶ τῶ ἔχον πειλῶναι κ' τὴν περιουσίᾳ τῶ
τῆ μοῖραβε στὸς πτωχοὺς . Μετὰ τὸ 1453-πτώση κωνσταντίνου - εἰς Μο-
νὴ Βατοπεδίου κ' ἄλλας μοναὶς Ἁγ. Ὄρος, πρῶτος χειρογράφων βι-
βλίων ἐβταίρη δια' διαρρύμνη κ' διαβωθῆ . Ὡρε, λοιπόν, κ' εἰδῶ
στὴ Μονὴ Βατοπεδίου, ὅπως στὴ μονὴ Σαβοναρόρα στὴ Βενετία,
πλούσια βιβλιοθήκη γιὰ τὴς μελέτες τῶ. Ἀρκετὲς φορές πᾶχε
ἀποβτολή στὸ ἔξωτερικὸ γιὰ ἑρᾶνὸς καὶ γιὰ ὀρθόδοξες χώρες, γιὰ
ἐκκλησιαστικὰ θέματα . Πραγματοποιήθη κ' περιοδείες στὴν Ἑλλάδα, δι-

δάσκων τὸν λαόν, πᾶ τὸ βα ὁ-
πέφερε ὑπὸ τὸν ἰσχόν τῶν ἀ-
πίθων. Τὴν 15-3-1515
ἐφθάσεν στὸ Βατοπέδι ἀπεβτα-
μένοι τοῦ Τούρα Βασιλεῦς Ἰβᾶ-
νοβίτς κ' Ἰντζῶν τὸν Σαίθ-
βα μοναχὸ, Βατοπεδινὸ λόχο,
διὰ τακτοποίησιν τῆς τούρι-
κῆς βιβλιοθήκης κ' γιὰ διορθώ-
σιν βιβλίων - ψαυθῆς ἀπὸ
προβητικῆς αἰρετικῶν. Ὁ βα-
δύτερος λόχος ἦτο τὸ τούρι-
πρόχρημα τοῦ Τούρα, ὁ ὁποι-
ος ἦτο υἱὸς τῆς Σοφίας Πα-
λαιολογίνας, ποὺ ἤθελε νὰ με-
ταφέρει τὴν Ἀναγέννησιν
στὴν Ρωσίαν.

"Καὶρὸς Θεοτοκο-
δρομίας ὁ
βίας ἅπας,"
✱

Ἀρνήθηκε τὴν πρόκληση, ὁ
 χέρων ζαΐθνας, λόγῳ ἡλικίας καὶ
 ἀντὶ αὐτῶ ὁ μόνος καταλλήλος
 ἦτο ὁ Μάξιμος, ἂν κ' δὲν ἐχνώ-
 ριτε Ρωσικὴ γλώσσα. Ἐφθάσε
 ὅτι Μόσχα τὸ Μάετιο 1518,
 ἐγένετο ὑποδοχὴ ἡγεμονικῆ.
 Σὲ χρόνο ρεκόρ, δα' λέγαμε,
 ἔγινε ἀποκαταστάσι - μεζαΐφρα-
 θη τοῦ φαχτιρῶ. Σὲν βυνέ-
 χεια θιαύως τὸν ἐμποδίσαν νὰ

ἀναχωρεῖ. Σκοπὸς Ρωθῶν νὰ ἡγηθεῖ ἑνὸς οὐφαινιστικῶ κινήματος
 ὅτων Ρωθῶν. Ὁ Μάξιμος ἔμενε ὅτι μονὴ "Τβιούντωφ", μέγα
 ὅτι κρημνῶ. Ἦτο ἡ περίοδος αὐτῆ χεφάτη ἀθλιότητα δια' τὸν λαὸ.
 Κυριαρχοῦσε ἀμάθεια, θρησκομψία, κοινωνικὴ ἀθλιότης, με' πρώτῃ
 τῶν ἀγγραματοβίῳ τοῦ λαοῦ. Οἱ Λατίνοι κ' Προτεστάντες ἔκαναν
 προπαχάνδα. Οἱ ναοὶ κ' τὰ ἀνάκτορα ἦσαν ἔργα δυτικῶν
 ἀρχιτεκτόνων. Εἰς τὸ κελὶ τοῦ Μάξιμου γίνονται μεγάλας βυ-
 ναυτιθεῖς ἀρχόντων, βογαίρων. Οἱ αἰρέτακοὶ, οἱ ἀδικοὶ θυροκοπέδν-
 ται ἀπὸ τὸν Μάξιμο ἀδιάκοπα, ἐλέγχαι τὴ διαφθορὰ κληρῶ κ' βο-
 ναχῶν. Ἐλέγχει κ' τὸν ἴδιο τὸν τσάρο ἐχθραίως, θυμθραχέουτας
 πῶς νὰ κυβερνᾷ. Στερεώνει τὴν ὀρθόδοξην παραδόσθην. Ὁ
 λαὸς τὸν ἀγαπᾷ. Ἔς τὴν διαμάχην τῶν μοναχῶν περὶ ἀπο-
 κτιθεῶς μεγάλης περισθίας τῶν μονῶν ἢ ὄχι, ὁ ἀγ. Μάξιμος ταΐθ-

πίστη ἀποτελεῖ τὸ μέγιστο
 ἀγαθὸ τῆς ἐπιγείας ζωῆς. Αὐτὴ
 ἐνώνει τὸν ἄνθρωπο με' τὸν Θεὸ
 καὶ τὸν ἐνωχέει. Τὸν κάνει ἀήτητο στὸν
 πνευματικὸ ἀγῶνα.

θεταὶ ὅπερ τῶν δευτέρων, δη.
 τῶν ἀκατήμονων. Ἡ ἔριδα
 αὐτῆ κατα' θαλὸς ἦτο ἡ
 διαφορετικὴ ἀντιληψίς περὶ
 μοναχισμοῦ κ' ὁχρέθων ἕμι-
 αλβιδίος κρα' ὄσ. Ὁ μίτρο-
 πόλις Μόσχας, ὁ Βαρχαάμ,
 ὁ μόνυμος κ' βυνερχάτης τῶ
 Μάξιμο, ἐκθρονίσεται ἀπ' τὸν
 τσάρο κ' παρανοήως ἱεραρ-
 χεῖ ὁ Δανιήλ (1522),
 ὁ ἀρχομανὴς αὐτὸς αὐλοκοχάκας,
 ὁ αἴτιος τῶν κακῶν.
 Ὁ Δανιήλ σποβτιρίτε τὴ μο-
 νὴ Βολοκοχάμσκ, πῶ ἦταν
 κέντρο τσάριθμο. Οἱ
 καταχορίες κατα' Μάξιμο ἀρ-
 χίσαν...! Δῆθεν ὁ Μάξι-

μος εἶπε δὴ τότε κ' ἔρανον
 τὸν Τάρο . Ὁ υἱεὶς, τὸ 1525,
 τὸν φυλακίσει κ' δικάζεται.
 Πρόεδρος τῆς δίκης, ὁ Δαυμῆ!!
 - ἔκει ἦν κ' ὁ Τάρος . . ἀκέραι
 τὴν κατηγορία, ἴα-δύθεν - ἔλε-
 γε εἰς τὸ λαὸ ὁ Μάττιμος, πῶς
 προσηύδα τὸς Ὀδυσσεύς ὅτιν
 ἔξοδία παρὰ τὸν Τάρο !! Ἀκό-
 βτικαν κ' ἄλλες ψευδοκατηγορίες...

Τιμωρεῖται με' φυλακίσει 20

ἔτων κ' 12 ἔτι βεβαίως ἀπὸ τῶν θείων κοινωνία, τὸν ὀδύχου ὅτι
 Μονὴ Βολοκοχάρικ, ὑποφέρει θύρας, τυχοναρκῶς.. ὑπομένει τὸ κρῦο,
 τὸς καπνὸς, τὴν πᾶνα, τὰ δεβρά. Τὸ 1531 διατάσσεται γιὰ δώδε-
 ρη φορὰ . Τώρα ἡ ποιητὴ τὸ ἦναι ἰσόβιος διδουροδέθμιος φυλα-
 κίσει ὅτι Μονὴ Ὀτρότοι, ὅτιν πόλη Τθιέρ . . Γράφει ἰδὼ
 με' κάρθου ὅτις τὸ ἦν κελί τῶ . . 25 χρόνια φυλα-
 κεί . Τὰ τελευτήα 5 χρόνια ὁ τῶρος / θάν ὁ τῶρος τὸν
 μετέφερε ὅτι Μονὴ Αἰ. Τριανδὸς Ζαγκόρβκ τὸς Μύθως, γιὰ νὰ
 τὸν ἀνακουφίσει . - ἔκοιμήθηκε μαρτυρικά 21 - Ιανουαρίου 1556 .

Ὁ ἅγιος ἔγραψε 23 λόγους - ἐ-
 πιτοχῆς δογματικῆς κ' ἀντορ-
 ρυτικῆς περιεχομένῃς κ' ὄνο-
 λον, 130 ἄλλοις λόγοις. εἰς
 αὐτὰ φανερωμένη τῶν εὐχαρίστων
 τῶ εἰς τὴν θεοτόκον : " ἰός,
 εἰμι, θεόποινα, ἀχρεῖος δόλος
 κ' βοὶ ἐπιτῶν τὸν μοναχι-
 κὸν ἴχθον ἐν χαρᾷ αἴρω..."
 ὁ ἅγιος, ἔργα κ' λόγῳ, ἐδίδαξε
 ὅτι ἡ διδασκαλία τῶ κοινωνι-
 κῶ κακῶ ἀρχίσει κ' δεφε-
 λιώνεται ὅτιν προσωπικὴ με-
 τάνοια τῶ καὶ ἐκαστοῦ.

Ὅταν ὁ ἅγιος ἦτο εἰς τὴ
 φυλακί (Μονὴ Βολοκοχάρικ)
 δεθμιος, παρὰ θειόβτικε μίᾳ
 ἡμέρᾳ ἀπέδωκε κυρίῳ κ'
 τὸν εὐχολογεύμενον λέγοντας : →

Μέσα σέ κάθε πλάσμα διακρίνω τὴ σοφία τοῦ Παναγίου καὶ
 Πεντοδυνάμου δημιουργοῦ. Θέλω νὰ ἀσπαστῶ τὰ χέρια Του ποῦ
 πλάθουν, δύνουν μορφὴ, χαρίζουν σὸ κάθε φυτὸ ὀμορφιά, ἄρωμα καὶ
 θαυμαστὴ ὀργάνωση ζωῆς. Φλέγομαι ἀπὸ δυνατὴ ἐπιθυμία νὰ
 ἀντικρίσω τὸν Ποιητὴ τοῦ παντός, νὰ Τὸν προσκυνήσω καὶ νὰ Τὸν
 εὐχαριστήσω γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλα...

« ὑπομονή,
 γέροντα.
 Μ' αὐτὰ τὰ
 πρόβκαιρα θά-
 βανα θά γυ-
 τρωθεῖς ἀπό
 τὰ αἰώνια
 θάβανα,,!

Δοξάσοντας τόν
 Θεόν δια' τῶν
 ἐλογιᾶ αὐτῆ,
 ἔγραψε μ' εἶνα
 κα' ἄθνο
 κανόνα εἰς τῷ
 Παναγίου Πνεύ-
 μα . Ἀρχι-
 Ἰερά ως ἐξῆς:
 «Ὁ μάννα τῶν
 ἁβραῆ παλαι
 ἐν ἐρήμῃ
 θρέψας.»

Καί εἰς τῶν θ'
 βίχο τῷ κανόνος
 γράφει: «Μετα' τῶν
 ἀδωμάτων λειτῦ-
 ρῶν ὅθ τολμῶ
 κ' ἐχῶ»

Ἀπὸ τῶς συνερχάτας τῷ ἀγίῳ, ὁ βαββιανός ἐξο-
 ρίστακε στὸ μονατήρι τοῦ Ἰωάννη, στὸ Βολοκολάθῶκ, ὅπου μετὰ κ' ἡ
 ἄχα χρόνια πέθανε στὴν ἀπομόνωσῃ, φυλακισμένος στὸ κελὶ τοῦ μο-
 νατηρίου. Τους ἄλλους συνερχάτας τῷ ἀγίῳ, μερίωνα κ' Σίχκανό,
 ἐξορίστος στὴν κοχόμνα ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος στὴ Μονὴ Ἰόλο θέτῶκυ.

Ὁ ἀγ. Μάξιμος ὅταν ἦτο ἐξορίστος στὴ Μονὴ Ἰότροτς, στὸ
 Τσίερ, ἢ θεῖς τῷ καχλιτῆρῶθε, ὁ ἐπίσκοπος ἐκεῖ, ὁ Ἀκάκιος,
 τῶν ἀγκάγιαθε με' ἀγάπῃ κ' θυχὰ τῶν προβαλοῦθε στὴν τρά-
 πέτῃ τῷ . Ἐπίθως, εἶχε τὴν ἀδεια νὰ μετὰ κ' νὰ γράφει.

Μία ἄφερα, ὁ μακάριος ὁμολογητῆς γράφει τῷ κατωτέ-
 ρω πρὸς παρηγορίαν τῷ. : «Μη' λυπηθῆαι κ' μη' θλι-
 θεθῆαι κ' μελαγχολῆς ψυχὴ μὲ, πῶ ὑποφέρεις ἀδίκως
 ἀπ' αὐτῶς πῶ ἔπρεπε νὰ ὀ ἐωρθετοῦν, διότῃ τῶς ἔθρε-
 ψες με' πνευματικὴ τράπετῃ πῶ εἶναι πλήρης Ἁγίῳ →

-18- Πνεύματος, διχαδύ με τῶν ἐρμηνείων τῶν Παλμῶν τῷ Δαυιδ, μεταφράζοντας αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἑλληνικῶν βιβλίων ρωσικῶν. Γι' αὐτὸ δοξολογῶ τὸν Κύριο, διότι σε δοκίμασε με πρό-θαιρες θλίψεις, γιὰ νὰ ἐξοφλήσεις ὅλα τὰ χρέη.

.. Ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶναι καιρὸς χαρῆς, γιὰ νὰ μὴ κολλή-τεσαι, ψυχὴ μὲ, σὲ ὑπερ-βολικὴ ἀδελ-τύτητα κ' ἐτὼν πα-ρόντα

κ' ἐτὼν με-λόντα αἰῶνα. Ἐάν ἔτι ὁπλι-τεσαι πάντοτε, χαίρει, ἀγαλλῶ, ὅτι ὁ μισθὸς σε Πολλὸς ἐν τοῖς οὐρα-νοῖς, ὅπως ὁμιλεῖ πε-ρὶ αὐτῶ ἡ οὐρανια Ἀγί-θεια, ὄντως μεγαλὴ ἡ Δουκία, οἱ κόποι, οἱ ἰδρώτες τῷ ἁγίῳ νὰ μεταφραδῆ τὰ βιβλίων ἑκκλησιαστικῶν βιβλίων, τὰ ὅποια ἦσαν ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὰς ἀπρόσεκτες ἐργασίες τῶν ἀντιγραφῶν.

Ὅταν ὁ Τάϊρος χωρίσε τὴν βασιλίαν, μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια γαμῶ, τὴν ἐνάρετη Σοφομονῆ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε παιδιὰ κ' τὴν ἔκαναν, με' τὴν ἔγκριση τοῦ μητροπολίτου Δαυιδ, μοναχὴ θιασῶς στὴ μονὴ Γεωργίου στὴ Μόσχα κ' ἐνυμφώθη τὴν ἑλεῖνη Γκρίνκε, θυγατέρα ἀρχοντοῦ τῆς Λιθουανίας, ὁ ἁγ. Μαξιμὸς ἔγραψε: «Ὑπεβέβαια βασιλεῦ, ὅποιος κυβερνᾷ σήμερον με' τὴν Ἀγίθεια κ' τῷ νόμῳ, προπαθεῖ νὰ νική-θῃ τὴν ἄλλοθεν βαρβάρικῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ὁποίων νικάται ἀπ' αὐτῆς, αὐτὸς δὲν εἶναι εἰκόνα τῷ οὐρανίῳ Δεσπότη, ἀλλὰ μόνον ἀνθρωπόμορφη ὁμοιωθὶς τῆς ἀλόγῃ φύσεως». Μετὰ ἀπὸ 4 ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Τάϊρου, ἡ ἑλεῖνη πέθανε ἀπὸ θυμωτὴν, καθὼς ὑποδείχθη. Καὶ μητροπολίτου Δαυιδ φυλακίστηκε γιὰ τὰς ἀδικίες τῶν ἐτῶν Βολοκοζιθῶν, ἐτῶν ἰδιομοναχίας με' τὸν ἄγιο, χωρὶς ν' ἀρπύσει τὴν ἔχθρα πρὸς τὸν ἄγιο, παρ' ὅλο που τὸν παρακαλοῦσε γι' αὐτό.

Το 1539 ο αγ. Μαξιμος υπέβαλε δήλωση - 19 -
 πίστεως εις τον επίσκοπο Μόσχας των Ρωσων.
 "Αν κ' ενωριτε των αδωσιτων του φεραλλο
 τωτο δημοχουτου, του απηντιθε : " Αστα-
 Σομεθα τα δεσφια οσ, ως ενος των αγιων,
 αλλα τιποτα δεν μπορουμε να κανουμε προς
 ανακυριθην οσ,, Του επετρεψε να
 κοιωναι κ' να εκκλησιασεται.

Απ' των αυθια αυτη απομονωθη
 - ψυχαικιθι ο αγος με το επιδε-
 ξιο χειρι το χειρει και τα πα κρα-
 ε των κωδωνα τω κωδυνσ. Οι
 δικαιοπραγίες των βογαρων - διοικητων
 δεν ειχαν ορια : Γραφει : " Ε-
 θαιδισα ενα δυτοκοχο δρομο. Μια
 γυναικα εκλασε πικρα κ' θρηνοουθε.
 Ντωφεινι οτα μαυρα θεν χηρα.
 Τυρω της αγρια θυρια, τβακαλια,
 ρωτιβα " τι εχει, τι ουφειθη".

Λυκοι, αρκουδες, λιουταρια. Τι
 Δεν μιλουθε δια να μη χρατω αυτα που θ' ακωθω κ' υποβω
 διωχμο απ' αυτωσ πα ερωθιασθον κ' δεν δεχον να ακωθον των
 Αγιθεια. Τελος απηντιθε : " Εγω, ξενε, ειμαι θυγατερα τω ου-
 ρανισ βασιλεωσ, τι ονομα με ειναι Βασι-
 λεια, οδοι κυβερνουν δι' εμε πρεπει
 να φροντισθω για των ειρηνη κ' αγαθ-
 λεια τω λαω. Οι ουφεινοι αρχου-
 τεσ δεν δεχονται τ'σ καλεσ ουφει-
 λησ τω λαω τ'σ ωφειθων.
 Αυθιδικαν πολυ τα παιδι
 τ'σ κ' με ντροπιασαν. Αλλα
 κ' τουσ εαυτωσ τ'σ υποδω-
 λωσαν οτωσ χειτουμεσ. Ογοι
 οι ριγηθονοι κ' φιλοδοξοι προ-
 σπαθον να με κατακτιθων,
 διχοι ειναι οδοι δια φροντισθω
 δια τ'σ θυκωσ των, θηωσ
 θελει ο Πατωρ με. Οι
 περιβοτεροι νικωνται απο των
 φιλαργυρια κ' πλεονεξια, Βα-
 θανισθοντασ ετθι τω λαω. Οι

οικοι των ειναι "οικοι ανομιασ" χεραιτοι αδικια, κ' καθε αφαρτια.
 ειναι ετοιμοι να χυθον αιμα αν των αδικο θυμο τ'σ. Δεν
 υπακθον ουτε οταν ευαγγελια ουτε οταν απειλεσ των θεω →

ΜΡ

ΘΥ

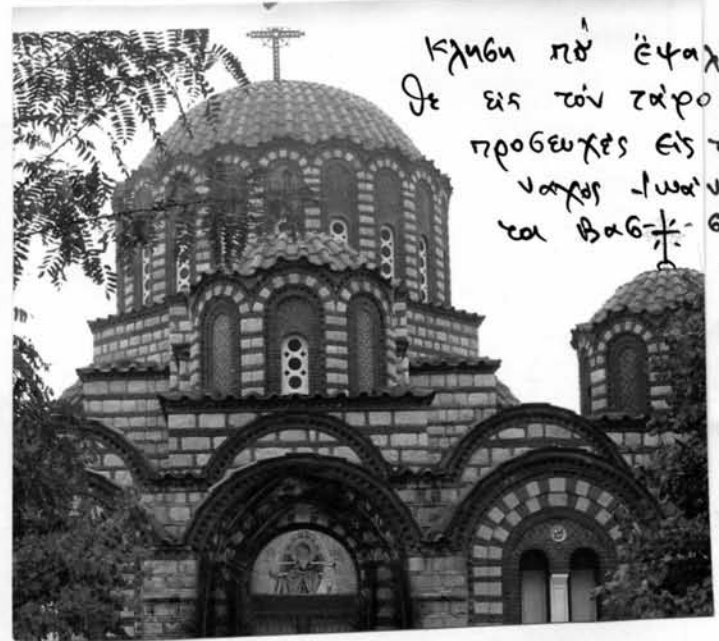

Πνεύματων γραφών, γλυτώ ο θεός
ως έχκατέχειψε κ' ως κυριεύσαν
αί δαίμονες. Των έρωταβα τ'
βυβαίνον τα' θυρία
κ' μω είπε: " Τα
θυρία κ' ο έρημος αυτός
τόπος είναι εικόνα αυ-
τώ τω ταχάιπωρα αιώ-
νος, πω βτερείται ε-
βουβας κ' σοφός βασιλεύς,
Τηλωτας τω Ούραν'ε

Πατρός μω". Το
1553 ο Τβαίρος Ιωάννης
τόπο της έφορίας - φυλα-

Βασιλευβιτς έπεσκέρθη τών εχο βτόν
κως τω, ο όποιος τος είπε: " Αυτό πω υποβχενικες, θαβιλω,
πρέπαι να γίνει, να δουλιθείς ως χήρες κ' ορφανά κ' μη-
τέρες τών θραχέντων βτω κατάν κ' τότε η εχχορία τω θεώ
θάναι ματ'ι θω". Ο εχχος, βτω συνεχια, παρηνχημε βτόν Τβαίρο
πώς, αν περιφρονήθη ται αιματα τών θραχέντων, θα πε-
θάνει ο νεωγένιτος υιός τω, Δημήτριος. Ο Τβαίρος βέν υπη-
κωθε κ' η προφυτια πραχματοποιήθηκε. Το έπομένο έτος
ο βασιλεύς κ' η έραρχια τών καχέβαν βτω ένοδο που βυνηχ-
θη κατ' τω ματ'ωιθ Βαβκν, που ηταν καχθινιβτ'ις, κ'
απέρριπτε ται δόγματα Ορθοδοξίας κ' τις τεχεταις τις χριβτανι-
κως λατρείας, έλεγε ται θεία κωνωνία " εγγω ερτο κ' οίνο", απέρ-
ριπτε τις εικόνες ως ειδωλα κ' άλλα.. Λόγω χιρατος ο εχχος
βέν πηθε, εχραψε θρωσ επιβτορή βχετικη με τω δέμα αυτώ.
Απο τα ανωτέρω φαίνεται βτω η εμυληθία κ' Πολιτεια ανα-
χυωριθη τω δικαιο του πολυαίθε ομολοχουτ'ω.

Τω έτος 1561 επί των ημερών τω Πατριάρχη Νίκωνος
ηλθε κάποιος βτω Μόβχα, βτω Λαύρα τω Αγίω Σεργίω με-

τα ται Λιτωρχία κ' τιν Παρά-
κληθι πω έφαχαν, έπεθε κ' χτωπιθε. Προβή-
θε εις τόν τάρο τω αγ. Μαξιμου κ' μετα' ατό
προβηχες εις τών εχο εχινε κατ'α. Ο μο-
ναχης Ιωάννης, που διακονούθε τω χέρον-
τα Βαβκν-βίνο, βέν πιβτωε κ' καίθεθε
πάνω βτω κω βόκχιο τω τάρω
τω αγίω βκεπώμενος: " θα
πιβτωίω βτων αγιότ'ιτα τω
μαξιμου, αν ουβη κ' βει με-
να τω ιδιο". Πραχματα,
όχι μόνο οχιδυθε κ' έπεθε,
άλλα κ' τραυματιβτικε βτω

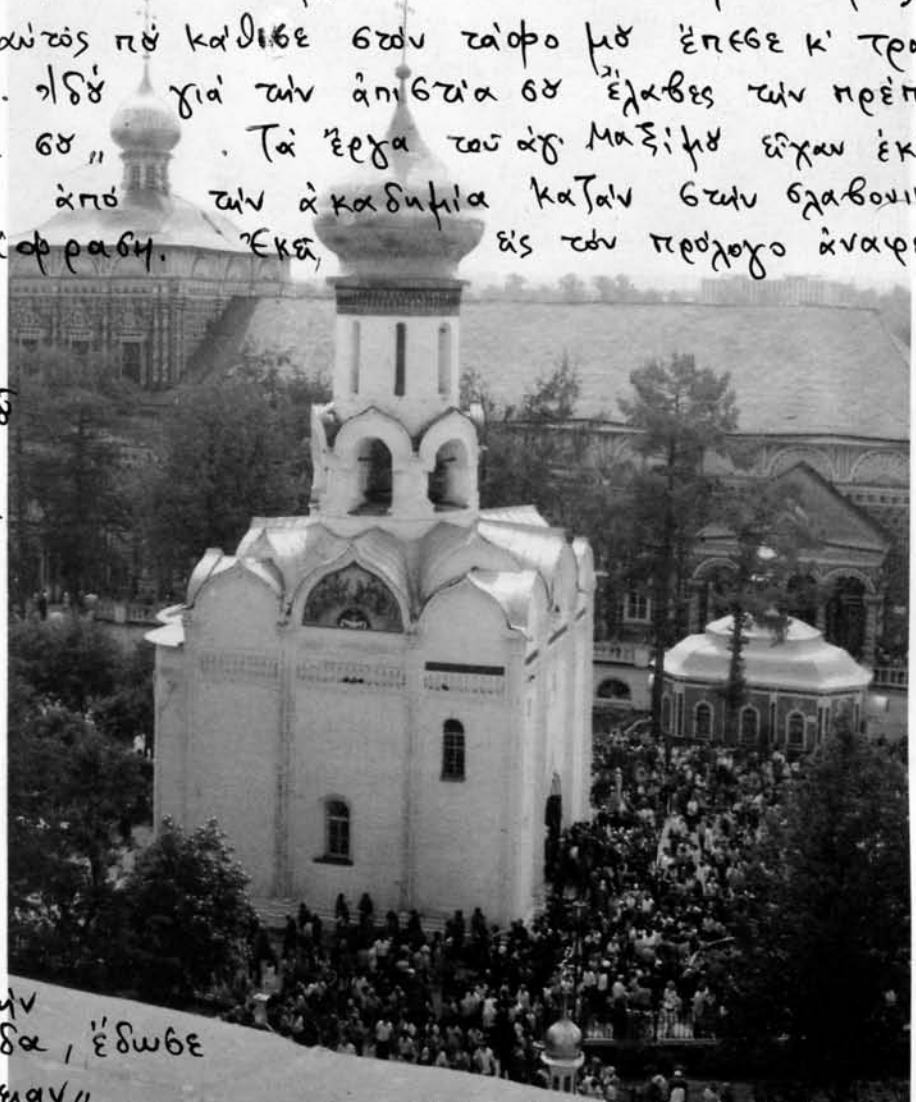
0 0

ПРАВДА
ОТЪ СМЕРТН
ИЗБАВЛЯЕТЪ
.....

ЛЮБОВЬ
ГДѢ ЛЮБОВЬ,
ТАМЪ БОГЪ
ПРЕБЫВАЕТЪ
.....

πρόσωπο, αίματα, έβγαλαν κ' κάποια δόντια τ' . καθώς
 προσωχόταν με' πόνου, εΐδε στ' όνειρό τ' κάποιον μοναχό
 να εΐχεται εις τών χειρώ, τών έρωτιζε ποιός ειΐναι κ' απαν-
 τιζε : « εΐχω ειΐμαι ο Μάξιμος ο Γραικός » . Ο Δωδώνης Τυ-
 τωδε συγχωΐρεθι κ' ο Μάξιμος τ' εΐπε : « Γιατί με' απηΐσας,
 άκασες δε αΐτως π' κάθισε στ'ν τ'όφο μ' έπεσε κ' τραυ-
 ματίστικε . » . « εΐδ' για τ'ν άπιστία στ' έλαβες τ'ν πρέπι-
 σα τιμωρία στ' » . Τα έργα του άγ. Μαξίμου ειχαν έκδο-
 θεί τ' 1859 από τ'ν άκαδημία κατ'ν στ'ν βλαβουική
 χωρίς με τ'όφραση . Έκει, εις τ'ν πρόλογο αναφέ-
 ρεται : « Η

έποχή του
 άγ. Μαξίμου τ'
 Γραικού ήταν
 εποχή θλιβε-
 ρών συγχό-
 θων, π'σ
 προήδαν από
 ξένες επιδρά-
 βεις κ' έσω-
 τερικες αιτίες .
 Ο έπιφανής
 αΐτως κ' μορ-
 φωμένος μο-
 ναχός, από τ'ν
 Όρθόδοξη Ελλάδα, έδωθε
 « εΐκαιρον θούθειαν »

στ'ν Εκκλησία μας

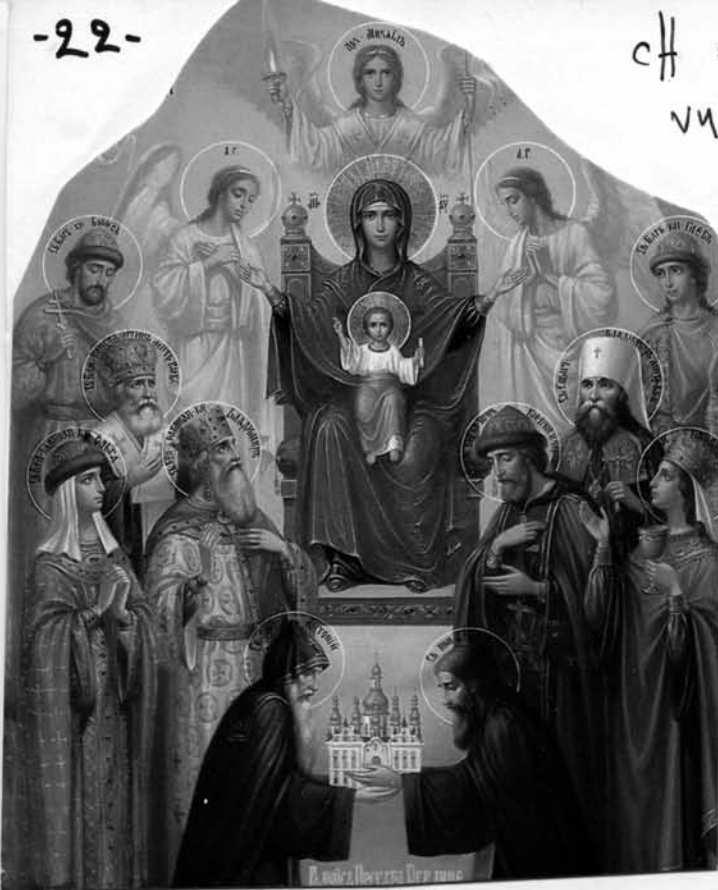
(Λαύρα άγ. Σεργίου - Μόσχα)

Ο Τερός Ναός του άγιου Μαξίμου του Γραικού που κτίστηκε τ' έτος 1833

για τ'ν προεταβία τ'ς πίστεως, π'σ
 τότε κινδύνωε από τ'ν Εκκλησία

τ'ς Ρωμίας . Έχρησε εναντίον τ'ν Όρθοδοξικών τ'ς Δύσεως,
 εναντίον τ'ν Ισδαίων, τ'ν παχανιστών, τ'ν μαμεθανών .
 Διόρθωσε τ' Εκκλησιαστικά βιβλία, έρμηνέωσε τ'ς Εκκλη-
 σιαστικές τελετές, άναίρεθε ψευδεις διηγήσεις π'σ κυκλοφορού-
 θαν στ'ό γ'κό . Μετέφρασε κ' πατερικά έργα . Πλήθος ά-
 νθρώπων έκόρφωσε, π'σ συνέχισαν τ'ν πνευματική διαπύ-
 τισι π'σ άρχισε αΐτως . Οι σύγχρονοι τ'σ δεν έκτίμη-
 σαν τ'ν αξία τ'σ, η' άφάθεια, οι π'σάνες κ' εΐλαττωμάτα τ'σ
 έκλεισαν τ'σ μάτια τ'σ να δδ'ν τ'ν αξία . « Έτσι τ'σ άνω-
 ταπέδωκαν θεληρ'ς συγχ'μ'ς κ' μακροχρόνιες φυλακες, για
 εΐμ'ς ειΐναι ανεκτίμητα τ'σ έργα τ'σ, στα' όποια φαίνεται η'
 ψυχ'ή κ' φωτεινή προεωπικότως τ'σ κ' η' σκοτεινή έποχή
 που εΐτυθε » . —

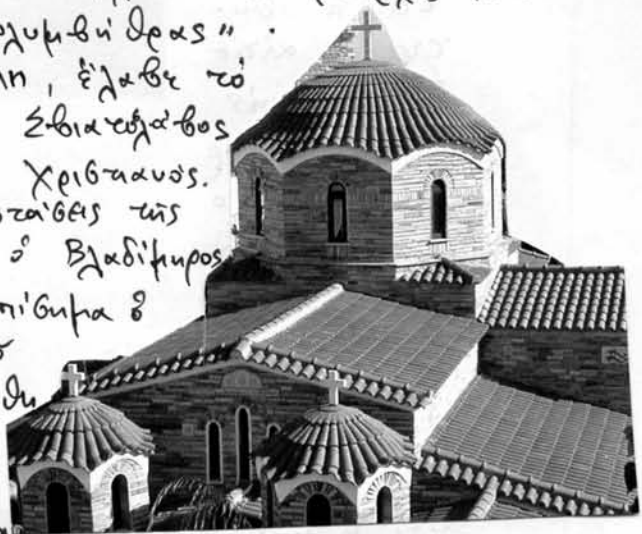
Η ιστορία της Αγίας Όλγας (Ελένης)
, η Ρωβία.
"Το φέγγος της πίστεως"

Το φθινόπωρο του έτους 957 φθά-
νει εις Κωνσταντήν η Όλγα, η υφε-
μονισ τῷ ρωβικῷ κράτει, με-
τὰ συνοδεία της. Βασιλεὺς ὁ Κων-
σταντῖνος Ζ' ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ
ὅποιος περιγράφει ἐν τῷ βιβλίῳ τῶ
ν ἀριζή της κ' τῶν βαπτιστικῶν.
Ἡ Όλγα ἦτο γυμναστὴς τοῦ ἰσχυροῦ,
ἡγεμόνος τῷ κράτει, ὁ ὅποιος δο-
λοφονήθηκε, ἦτο ἐπίτροπος τῶ
ἀνηλικῶ υἱοῦ της - Σβιατοβλάου -
εὐφυῆς, φιλοδόξου κ' ἀδίστακτου γυ-
ναίκα. Ἡ Ρωβία ἦτο διη-

διαστάχες μεταξύ των. Ὄταν ἐνηλικιωθῆκε ὁ Σβιατοβλάου (945-
972) κ' ἀνελάβε τὰ ἔθνη τῶ κράτους, ἡ Όλγα - περίπου ἑξήντα
ἔτων τότε - ἦλθε εἰς Βασιλεύσθια, τῶν κατήχουε ὁ Πατριάρχης κ' ὁ
Πορφυρογέννητος τῶν ἀνεδέχθη ἐκ τῶς κορυμβίδος.

Παρέμεινε ἀρκετὸ διάστημα εἰς Κωνσταντήν, ἔλαβε τὸ
Χριστιανικὸ ὄνομα Ἐλένη. Ὁ υἱὸς της Σβιατοβλάου
διὰ λόγους πολιτικῶς δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ Χριστιανός.
Παρέμεινε εἰδωλολάτρης παρὰ τῶς βυζαντινῶν τῶς
ἡμερῶν τῶ. Ὁ εἰς τῶς Όλγας, ὁ Βλαδίμηρος
τῶ 988 βαπτίζεται Ὀρθόδοξος κ' γίνεται ἐπίθνη ὁ
Χριστιανισμὸς ἡ ὀρθόδοξία τῶς Ρωβικῶς
κράτους. Ἡ ἁγία Όλγα-Ἐλένη ἐκοιμήθη
τῶν 11 ἰουλίου τῶ 969. Ἡ ἐπιμνημόσυνη
τῶν τῆς ὡς ἱστορία, ἡ ἱστορία τῶν
ὀνομάζεται μετὰ τῶ πρώτου της ὀνομα "Όλγα"
ἀνατὰ Ἐλένης.

Ὁ ποιητὴς μας Δ. Σολωμὸς ταυτίζει τὰ γλωβὰ μετὰ τῶν ἔλα-
θέρια, τὰ ὅποια εἶναι δῶρα θεῶ. 2.000 χρόνια ἡ ἴδια γλω-
βὰ μας εἰς τῶν πατρίδα τῶ θεῶ. Ὁ Μεγέσιος Πηγάς, ὁ μεγα-
λὸς αὐτὸς Πατριάρχης, πῶ γεννήθηκε τῶ 1550 ἐν τῷ Ἁράκλειο κρήτης
κ' ἐκοιμήθη ἐν τῷ Ἀλεξάνδρειᾳ τῶ 1601, εἶχε συνεδριτοποιηθεῖ
τῶ πρόβλημα τῶς γλωβῶς κ' ταυτίζει τῶν γλωβὰ μετὰ τῶν Ἑλλὰδα.
Ὁ μαρτυρὸς τῶ γενέσθαι, Κύριλλος Λόκαρης, γεννήθηκε εἰς τὸ Ἁράκλειο
κρήτης τῶ 1572 κ' ἐτελειώθη μαρτυρικῶς (στραγγαλιόθηκε) τῶς
27-6-1638. εἶναι πνευματικὸ παιδί τῶ Μεγέσιος Πηγά.

Ο Αναστασιος Γόρδιος (1654 - 1729) περιήρχετο
 κατα' καιρὸς διάφορα μέρη τῆς βρετῆας ἑλλάδος, διδάσκων
 κ' κηρύττων τὸν λόγον τῷ θεῷ. ἔγραψε ἔργο «περὶ Μω-
 αραϊσμοῦ» κ' κατα' λατίνων. Ο Ἀναστασιος ἦτο κατόχος
 μεγάλης παιδείας κ' γνώριζε κατὰ τὴν λατίνους κατα' τὴν
 παραμονὴν τῶ θείων ἱταλῶν. Χρησιμοποίη βίαις ἐπιβίβασες τῶ
 τῶν νεοελληνικῆ γλώσσα, ἀλλὰ κ' τῶν ἀττικῆ ἰδοὺ ἀρχαῖα ἐλ-
 ληνικῆ, ποὺ ἀποτέλεσεν τὰ γραπτὰ κείμενα τῶ ἀκριβῶς δι-
 βαρῶ! Οἱ ἐπιβίβασες τῶ εἶναι ἑκα-
 τουτάδες, με' ἡδὸς κ' ἀρχοντία, ἐρύ-
 λαξαν τῆ γλώσσα ἀπὸ ἐπιρροές τουρ-
 κικῶν - λατινικῶν - ἀλβανικῶν - ἀραβικῶν
 λέξεων. Ο Γόρδιος ἦτο μαθητὴς τῷ Αἰ-
 τωλῶ εὐγενίῳ Γιαννῶνι, ὁ ὁποῖος 40 ἔτη
 ἦτο διδάσκαλος τῶν περιοχῶν Ἀγραίων
 κ' Ἰδρυεὶς ἑσχολῆς εἰς τὸ καρπενεῖο (1645).

Ο Γόρδιος διδάσκει κυρίως βῆαι Βρα-
 νικῶν Ἀγραίων, συντάσσει γραμματικῆ-
 ριτορικῆ, ἐρμηνεία Ἀποκαλύψεων ἰωάν-
 νος. Τὴν προπαγάνδα τῶν λα-
 τίνων τῶν ἑλλῆδα προπαίδευσαν
 να ἀνακόψων αἰὸς δικηγόρος ἐκ Κερ-
 κίρας Φλαγγίνος (1579-1648),
 ποὺ ἰδρυεὶς βῆαι Βυετία τῆ
 Φλαγγίνεο ἑσχολῆ κ' ἐβί ο
 καθυγῆταις φιλοσοφίας - ἰω. κατ' ονῖος (1572-1567) ἐκ Βερροίας, ποὺ ἰ-
 δρυεὶς εἰς τὴν Παιδοβα τῷ κατουσιανῷ κολλεγίω. Ἀπ' ταῖς ἑσχολῆς
 αὐτῶ ἀποφοίτησαν ἑκατοντάδες ἑλλῆνες ποὺ ὑπεραδριβτικῶν δυ-
 ναμικῶ τῶν ὀρθοδοξία κ' τῶν ἑλληνισμῶ 17^ο κ' 18^ο αἰῶνα ὡς ἀ-
 νώτεροι κληρικοί, διηγηματῆς, ἰατροί, διδάσκαλοι... Ἐστὴν κων/πολη
 λειτουργοῦσε ἡ μεγάλη Πατριαρχικῆ ἑσχολῆ τῷ Γένος, ποὺ ἰδρύθηκε λίγος
 μετὰ τὴν ἀλωθῆ (1453). Κατα' τῶν λατίνων ἐνστά' ἔθηκε κ' ὁ
 μεγάλος Σιγῆς (+1602). Σφοδρὸς ἀντίπαλός τῶ ἦτο ὁ Ματθαῖος Κερυο-
 φύλλης (1565-1635), ποὺ ἔγραψε βῆαι νεοελληνικῆ γλώσσα με' φιλο-
 λατινικὸ πνεῦμα. Ο κρητῶς Λούκαρος εἶναι ἰδρυεὶς οὐφια-
 νιστῆς, συνερδραβτικῆ με' Προτεβτάντες, ἰδρυεὶς τῷ πρῶτῳ πα-
 τριαρχικῷ τυπογραφίω, μετῆ' ὄφραβε τῷ Σιγῆριω βῆαι
 δημοτικῆ (1638) κ' ἐκάρεβε βῆαι κων/πολη τῶν θεῶ-
 φιλο κορυδαχέα (1560-1645), νεοκριβτοτεμικὸ φιλοσοφῶ
 να διδάξει. Ἰδιῶ πνεῦματος με' τῶν κορυδαχέα ἦτο
 κ' ὁ ἰωάννης Κερυοφύλλης (+1692), ποὺ ἦλθε βῆαι ἀν-
 αθεβῆ με' τὸ ὀρθόδοξο πνεῦμα τῶν Πατριαρχείων.

Πολλοί τῶ κορυδαχέως εἶναι ὁ Γεώργιος Κορέ-
 γιος (+1660) κ' μεγάλος Σιγῆς (+1664). Κατα-
 δικάσαν τῆς ἀπόψεως τῶ τῶν λατινισμῶ κ' Προτεβταν-

ε 21
ἡ ἑρμῆμος

Ο κορυθαίγιος επέδωκε να βρεθεί των ελλη-
νισθών εις των Δυθεν - εις τως Λατινός . εις αυτών των
κορυθαίγια , ανταπαρτεθικαν κυριως ο Αλέξανδρος Μω-
ροκορδατος κ' ο πατριάρχης Δοβιδεος, ο οποίος επι-
χορηγυβε έκδοθες ορθοδόξων διδχτων αντισυτικου δογ-
ματικου περιχορμενός κ' έργάζετο να δημιουργηθι παρι-
σταλτικου μετωπο κατα των Τυρκων . Ο πατριάρχης

Χρυθανδος Νοταρας (1663-1731), ανιψιός του Δοβιδεου, ει-
ναι ο προδρομος τω Νεοελληνικω διαφωτισμω . Συνέθεχε
καθολικα κ' θων ιδρυση της Ακαδημιας τω Βα-
κονρεβιου, αλλα κ' της Σλαβοελληνικας ακαδημιας της
Μόσχας . Ο Μιχαηλ Μασδαλιος (1680-1725)
επιμεληθηκε τω μεταφραθι της καινής Διαθικης θων
Νεοελληνικη . Ο δυτικοφρων μελοδισ Ανδρα-
κιτης αποριτεται απο τω πατριρχ. κυν/λεως . Ο Η-

λίας Μυνιατς (1669-1714) με των θερμότητα τω λο-
γω τω , τω ορθοδοξω κ' εθελικω τω κ' των ανυθυχια τω γα των επό-
δωκμ πατριδα . Οι εχες ψυχες τω ελληνικω διαφωτισμω ει-

χαν μεθα τως των Σταυρο (οι εχ. κοθρας ο Αιτωλος ειχε
παντωσε ματι τω των ζυγιο σταυρο κ' των εβαντε επω
διδασκε) . Οι "κοκκινωδες" μετεδιδαν δωρεαν

των μεγαλη παιδεια τως κ' εινα κωχητα τως
ρωμιθουνς . Ο αγ. Μακαριος ο Νοταρας απεχυθε
εως της αγραπτα τως παπαιδες ως μητροπο-
λιτης κορινθια . εηαιδυ τωτε η κορινθος

δεν ειχε σχολη , ανελαθε ο ιδιος κ' ε-
διδασκε εξι ελοκχηρα χρονια . "ετβι,
ερχιθε τω αναφορωτικω τω εργο . "εκοι-
μηθη 17 Απριλ. 1805 θων χ'ιο .

Η αρχαιομαθια κ' ευρωμαθια τω
αγ. Αθανασιου τω Παριου (1722-1813) φαι-
νεται απ' τα εργα τω . π.χ. εις των "Ρητο-
ρικη Πραγματεια" αναχυει των ρητορδαι-
θκαλο ερμολογιου (2ος μ.χ. αιων) απο των Ταρ-
βου . εις τω εργο αυτω ημνημονωεται ο Δη-
μοθουνς κ' αλλοι αρχαιοι ρητορες .

Ο Μακρυμαθης γραφει γα καποιους
νεθς πω επιδεταν θων ευρωπη φιλοσοφια
κ' ειχαν γωμη κ' γα τα θεολογικα θεματα .

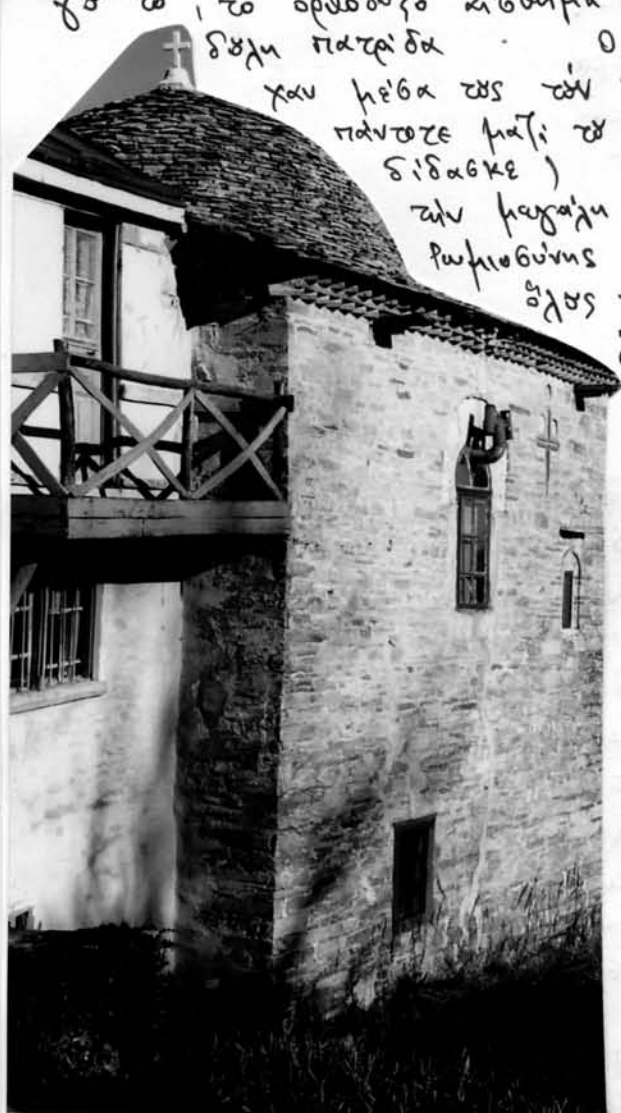
Τους χαρακτηριζει "μυθομαθεις κ' αθρη-
θκως" κ' οι εθροι πατριες , τως λεγει , ειχαν
πρωτα αρεται, ηθικη κ' θπουδα τουτας των

θεολογια κ' φιλοσοφια , ειχαν δογηκδικαν κριση . Ο αγιος Αθανασιου-
ος ο Παριος εινα μεθας πολεμιος της Δυθως , τω Διαφωτισμω κ' της
Γαλλικης επανασταθως . Εινα τω πρωτοπαλαικαρο των ορθοδοξων αγω-
νισθων . Ο Σωθβη Ρανδισαν θυμωνει : "ετω θυνογο οι ελληνες
δεν ηταν περιθωροτεροι αγραμματα απο εποιονδηποτε αλλον ευρωπαικο
λαο εκεινς της εποχης" . Ο Κοραης γραφει : "εη πατρις →

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΩΣ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΑΙ
ΓΕΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ
ΣΧΑΝΔΑΛΙΖΟΝΤΑ, ΤΑΥΤΑ
ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝ

Ιερός Χρυσόστομος κηρύττων

θεολογια κ' φιλοσοφια , ειχαν δογηκδικαν κριση . Ο αγιος Αθανασιου-
ος ο Παριος εινα μεθας πολεμιος της Δυθως , τω Διαφωτισμω κ' της
Γαλλικης επανασταθως . Εινα τω πρωτοπαλαικαρο των ορθοδοξων αγω-
νισθων . Ο Σωθβη Ρανδισαν θυμωνει : "ετω θυνογο οι ελληνες
δεν ηταν περιθωροτεροι αγραμματα απο εποιονδηποτε αλλον ευρωπαικο
λαο εκεινς της εποχης" . Ο Κοραης γραφει : "εη πατρις →

δέν πρέπει να γίνεται
μήτρων ἀρχοντοπέλων
κ' μητρειά των πτωχο-
πέλων ... Αύτα τὰ
"ταξικά" συνέβαιναν στην
"Ερώτη, ὅχι ὁμῶς στην ἑλ-
ληνική ἀνατολή, ὁ ἀναπαύς
τῶ κοραῖν εἶναι ὁ αἰγ. Ἀδωνάσιος ὁ
Πάριος. Ὁ κοραῖν κάνει τὴν ψυ-
χρατῆα τῶ, νικιέται ἀπ' τὸ παῖδος
κ' χράρει ὑβριτικά στὴν πρεσβύτη
δαῖκαγο Πάριο, πού διδάσκει τὴν
Πατριώτες τῶ κοραῖν στὴν χίο. τὴν
ὀνομάζει "χραῖδιο" κ' "θαδρὸν χερόντιο".

Ὁ κοραῖν γεννήθηκε 26 χρόνια ἀργότερα,
τὸ 1748 στὴν Σμύρνη. Ὁ Ἀδωνάσιος ἔμαθε τὰ πρῶτα γραμ-
μάτα τῶ στὴν μονὴ στὴ Νάσσα τῆς Πάρου ἢ κ' στὴν Σίφου
στὴν ἑχοχί τῶ Παναγιῶτ Παῖρῶ. Μετὰ φεύγει γιὰ τὴν Σμύρνη
κ' ἐπιδάξει στὴν περίφημη ἑχοχί τῆς, μετὰ ἑχοχί τῶν Ὀρθοδοξό-
τατο Ἰθακίσιου μοναχοῦ, Ἰεροθεοῦ Δευδρινού. Ἐπιδάξε ἔξι χρόνια
κ' μετὰ εἰς Ἰθωνιάδα ἑχοχί Ἁγίου Ὀρέου, πού διευθύνει ὁ εἰς

ἑβραίων Νεόφυτος Κανδοκαρυβίτης ἀπὸ τῶν Πατρῶν. Τὸ 1753
ἀναγκάσθαι τὴν διευθύνῃ ἑχοχίς ὁ ποχὸς Εὐγένιος Βελ-
γάρης. Ὁ Ἀδωνάσιος ὁ Πάριος ἔμαθε κ' ξένες γλώσ-
σες. οἱ διδασκαλῆες τῶν μονῶν τῶ προφύρον τῶ ὅσος
δυναρῶς. Μαθαῖνα τῶ μέγιστο μάθημα, ὅτι
ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι βίωμα - καρπὸς ἀπὸ τὰ παθὴν - ἀγ-
αθὸς - θεῖος φωτισμὸς!! Τὸ 1757 γίνεται ὁ Ἀδα-
νάσιος καθηγητῆς τῆς Ἰθωνιάδος ἑχοχίς. χερουνοῦται κ'
διδάκωνος. ἢ θεολογία τῶν κατὰ. Διδάσκει στὴν ἑχο-
χί θεολογίας ἀπὸ τὸ 1758-1762. εἶναι ἀρίστως ἱεροκή-
ρος.

ἢ πικρῶν, τὸ 1762, τὸν ἀποχρεῖναι νὰ φύγει, διότι διεκο-
ψε ἡ ἑχοχί τὴν λειψύρεια τῆς. Πιχάνα στὴν κέρκυρα, στὴν
ἑκτὴ ἑχοχί, πού διδάσκει ὁ Νικηφόρος θεολογίας ψιλοβο-
ρῆα, φυσικὴ κ' ρητορικὴ. Μετὰ τῶν κέρκυρα
πιχάνα στὴν "Παλαιὰ ἑχοχί", στὸ Μεσολόγγι.
Ἐν συνεχείᾳ στὴν θεολογία κ' Ἰθωνιάδα, χερουνοῦται
ἀπὸ αἰγ. Μακαρίου Νοταρᾶ πρεσβύτερος.

Ἐστὶν θεολογία διευθύνει τὴν ἑχοχί 12 χρόνια, τὸ
Πατριαρχεῖο τῶν Ἰουτᾶ δὲ θεολογία ἀρχιερέως, ὁ Ἀδωνά-
σιος ἀρνεῖται. Πιχάνα στὴν χίο κ' ἡ ἀνάγκη διδάσκαλῆς ἑκεί
τὸν κάνει διευθύνῃ τῆς ἑχοχίς, ἡ ὅποια περιπολήθηκε τὸ 1822
μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς νήσου ἀπὸ Τούρκους. Ὁ Ἀδωνάσιος δι-
δάσκει ἔως τὸ 1812 τὴν θεολογία, λογικὴ, ρητορικὴ, μεταφυσικὴ.

Ἐυνεννοκονταετίας ἀποβύρεται εἰς τὸ μονῆριον Ἁγίου Γεωργίου, εἰς
τὴν Ρωβῶτα, μετὰ τὸν ἱεροδιδάκωνο Ἰωάννην. ἔκοιμήθη εἰρη-

26- νικά' των 24 Ιουνίου 1813. Τα γράμματα τὸ καίκαν με
 τ' ἄλλα ἔτσι ὀστεοφυλάκιο τοῦ Ἀγ. Γεωργίου κατὰ τὴν κατατρο-
 φὴ τοῦ 1822. Τα' δύο ἔργα τὰ : " Ἀντιφώνησις " κ' " Ἀλε-
 ξικάκον φάρμακον " ἔχουν ἀπὸ διαφόρων κριτῶν τὸ ἀντακείμενο
 πολλὰς ἐπιτιμίας. Τὸν παρθιάσαν ὡς βλαστὸν καλόχερον, πού
 ἀντιτέκεται ἐπὶ διακωλυθὲν τῆς Δύσεως. Ὁμοίως ὁ Ἀθανάσιος
 κάνει ἑαυτὸν διαχωρισμὸν ἐπὶ ἑσπέρια τοῦ κόσμου κ' ἐπὶ σοφία τῶ
 θεοῦ. Γράφει : " ποτε' δὲν ἀρνήθηκε ὁ λαὸς μας ἕνα καλὸ εἶχε
 ὁ Ὁμοίως, ὁ Πλάτων κ' οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, πὺ εἶναι φοβεῖς ἡθερρι-
 τικῶ λόγῳ, " δια' τὸ εἰκουροφρονῶνται ἐπὶ νερθεκὲς νερῶν. " Οἱ
 ἀρχαῖοι φιλοσόφοι δὲν ἠδύσαν νὰ δώσουν ἐπὶν ἀνδρῶν τῶν

ἄκρῳν ἐδαφονία, διότι
 ἡ ἀκρῶν θεογνωσία εἶ-
 ναι ἡ πηγὴ τῆς ἐδαφον-
 νίας - χαρῆς, εἰρήνης
 Ὁμοίως Ἀθανάσιος ὁ
 Πάριος ὑπεραπὶ ἵεται
 εἶναι ὑπόδωλο λαὸ πὺ
 κινδυνώει ἀπὸ τῶν ὑ-
 λιθικῆ γαίλαπα τοῦ ὑ-
 τικῶ διακωλυθὲν.

ἔπαινε τῶν ἰσο-
 κράτη γιὰ τὴν ἡνία -
 ἔκαστον νὰ παρακι-
 νῆθαι με' τῶν σο-
 φῶν τῶ λόγον τῶν
 Φίλιππο Μακεδονίας,
 νὰ ἔλθαι νὰ κατα-
 παύσῃ τὰς ἀλλο-
 μαχίας τῶν ἐξ-
 ἡνῶν κ' νὰ
 φέρει τῶν εἰ-
 ρηνῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ὁ Πάριος τοῖσι δὲ οἱ χριστιανοὶ πρέπει ν' ἀποφύγῃν ἀντὶς πὺ
 ὀμνῶν με' καταφρόνησι γιὰ τὸ εὐαγγέλιον κ' τῶν ἀγίων Πατέρων, π.χ.
 τῶν Βασιλίων, τῶν ὁποῖον ὀνομάζει ἀδελφῶν. Ὁ Οἰκουμενικὸς
 πατριάρχης Κύριλλος Λακάρης ἐπὶ ἀπάντησιν ἐπὶς λατίνων γράφει : " Ἄν
 δὲν ἔχωμεν ἑσπέριαν ἐξωτέραν, ἔχομεν χάριτα θεοῦ ἑσπέριαν πνευματικῶν κ'
 εἰς τὸ εἶμεθα ἀνώτεροι ἀπὸ τῶν λατίνων. " νὰ ἐκκλίνωμεν τῶν ἑσπ-
 ρῶν μας κ' νὰ χύνωμεν τὸ αἷμα μας δια' τὴν πίστιν. " Ἄν εἶχε ἑσπ-
 ἑσπέρια ὁ Τῦρκος ἐπὶν φραγκία δέκα χρόνους, χριστιανοὶ δὲν ἔα' ὑπῆρχαν
 ἐκεῖ. " κ' μὴ λέγετε δὲ δὲν ἔχομεν ἑσπέρια; " Ἡ ἑσπέρια γοι-
 πῶν τῶ ἕσπέρια. " Ἦταν δυνατὸν ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος νὰ ὑποτάξῃ
 τῶν θεῶν σοφία ἐπὶ ἑσπέρια τῶ κόσμῳ; Αὐτὸ δὲ τὸ ἀρνήσις
 τῆς ὀρθοδοξίας!

Πολλοί σύγχρονοι μελετητές αχνοῦν, δυνάτως, τῶν παραδόξων τῆς Ρωμιο-βύνης κ' τῶν κύρια πηγῆ τῆς, πᾶ εἶναι ὁ ἐν αἰχμηκωσία λαὸς τοῦ Θεοῦ εἴτε εἶναι ἑλληνικός ἢ βουλγαρικός ἢ ρωμανικός ἢ βλαχικός. Το βρακί τοῦ φυγετιοῦ, τῶ ἐθνικισμοῦ, δὲν εἶχε ἐκδηλωθεῖ πρὶν τῶν Γαλλικῆ Ἐπανάστασι, ἢ ἑθνικῆ συνειδηθῆ λαμβάνει ὑπὸ τῶν χριστιανικῆ. Πέρα ἀπὸ τῆς ὀρθόδοξου ἀναδέεσις με' τῆς Λατίνου - προτε-στάντου ὑπαρχῶν βοθαρες εἰς ἴσθ κοινοικητ ἀναδέεσις. Ὁ Λαυρέντιος Γκέμερεῦ, ποὺ ἴσθε στῶν ἑλλάδα κ' πέθανε τὸ 1988, γράφει στὰ βῶ Ἰαφρίνιο, ὅταν πρωταῖρε στῶν ἑλλά-δα, κα' ἴσθε εἰ εἶνα κατενεδαῖκα κ' ὁ μοναδικὸς πελάτης ἀπὸ τ' ἄλλο τρα-πέζι, τῶν πηγεῖαθε κ' τῶν ρωτῶθε τ' ἀ δουλεῖα ἔχει, ἂν ἔχει οἰκο-γένεια .. ἠδὲγε ναὶ γυρωβῶν .. ὁ ἴδιος ἦτο καπυερχάτης. Τὰ γὰρ .. πῶς ἦτο δυνατὸν εἶνας ἐργάτης ναὶ μιχάει ἐλευ-θερα με' ἑνὸν ἀνταπρόσωπο τῆς ἀβτικῆς τὰ ἴσθ; χωρὶς φόβο, χωρὶς κόμηγετ κατωτερότητας .. "ἕμεας στῶν ἑρωπαϊκῆς χῶρες, αὐτῆς εἶναι οἱ ὀχρεῖσις μεταξὺ τὰ ἴσθ .. ὁ ἑλληνας δὲν παραδεῖχεται ταξικῆς διακριθεῖς" (Ἡ Δύση τῆς Δύσης εἶ ἀποφυ-δο ποιῆθῆ τῆς ἑρώπης κ' ὁ ἑλληνισμός" - ἔκδοσις. Παπαγιῶθ 1977 βε-λις 10)

Ἐποχῆ τῆς φεσδαρχίας ἢ κ' μετὰ τῶν Γαλλικῆ Ἐπανάστασι. Δὲν εἶ-να δυνατὸν εἶνας ὀρθόδοξος λαὸς ναὶ χειροκροτῆται τέτοιο διαρωτιθμό ἢ ἀθιῶταρες ιδεῆς ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τῶν παραδόξων του. Ἡ ἐπίδρα-θῆ Γαλλικῆ Ἐπανάστασις ἦταν εἰσωτερικῆ στῶς λαὸς τῆς Ἀνατολῆς, εἶχαν τὸν πόθο ναὶ ἐλευθερω-θῶν ἀπὸ τῶς Τύρκου. Ἡ ἀρχὴ τῶν ἑθνοποιῶν, ποὺ ἔχαινει ἀμφέως μεῖγα ἀ-πὸ τῆ Γαλλικῆ Ἐπανάστασι, ἰανὰ-τωθε τῶν ιδεῶ τῆς αὐτο-κρατορίας. ἠδὲγε δι-μιουργηθεῖ ἢ ἐν τῶν ὅθῃ στῶν Δύθῃ ὄνυρχε φωτιθμός κ' στῶν Ἀνατολῆ ὀκοταθιθμός, καὶ τότε στῶν Δύθῃ θεω-ρῶθῶν τῶν ὀρθόδοξία ὡς ὅπιο τῶ λαὸ ἰθῶως ἀρχο-

-28- Τέρα κ' ο Μαρξισμός . Η ορθόδοξη εκκλησία υπήρξε, με τη λατρεία της, το μεγαλύτερο σχολείο για το λαό, ενώ στην "φωτισμένη" Δύση ο λαός άκουε των λειτουργιών στην λαϊκή γλώσσα, πού ήταν νεκρή γλώσσα, ανάθεως με την γλώσσα της ορθόδοξης λατρείας, πού ήταν κ' είναι Τωντανή γλώσσα για τ' ως πιστούς.

Ο δυτικός φεωδαλισμός κρέμει το λαό στο βρόχος άφρον τ' πανσιβιζήφια ήταν μόνο για τιν άριστοκρατία, ενώ στην Ανατολή, φτωχά κ' πλούδια, χωρίς πληρωμή μάθαιναν τα παιδιά γραφήματα.

Μόνο ο άγ' κοθής έδρευε στο σχολείο . Κανείς δέν άρνούται ότι υπήρξαν μερικοί ανάξιοι πατριάρχες . Δέν μπορούν οί υπέρμαχοι τ' διαφωτισμού τ'ς Δύσεως να κατηγορήν γιαυτό τ'ν έθναρχία εκκλησία, διότι οί πρόγονοί τ'ς άφρον τ'ς Βυζάντιο κ' οί οί λόγιοι αιώ κ' πύχαν στην Δύση . Κι όπως ο πατριάρχης Γενάσιος έδρευε τ'ν Πατριαρχική Ακαδημία . Στι Μοσχόπολη Βορ.

Ηπειρο, 20 χιλιομ. από τ'ν Κορυττά, λειτουργούσε η Νέα Ακαδημία κ' τ' υποχρεώση, από τ' 1731 έως τ' 1760, με υποχρέωση τ'ν μονα-

Χό Γενγόριο Κωνσταντινίδη, ο οποίος έπίσκοπος Δυραχίου

το 1913 υπήρχαν στην Β. Ηπειρο 227 έμμελίες . Σχολεία άρρένων 241, σχολεία θυγέων 111 . Μαθητές 15.397 μαθήτριες : 6.678

Το 1919 στο Αργυρόκαστρο μαθητές κ' μαθήτριες 12.000 περίω κ' στην Κορυττά σύνολον μαθητών

περίω 10.500

Τι είναι εκείνο π' χωρίζει πνευματικά τ'ν «καθ' ημάς», Ανατολή από τ' Δύση, παρα' τ' δίωμα! κ' τ' Δύση από ημάς, η νομβιαρχία! Η φεωδαρχία, τ'ν όποια διακροβόχει ότι κατέλυσε η Γαλλική επανάσταση, άπλωσ άλλαξε μορφή κ' χένυσε τα δύο τέρατα τ'ν Μαρξισμό κ' τ'ν Καπιταλισμό. Με δύο γόρα Αναγέννησι κ' Δυτικός διαφωτισμός βρίσκονται έξω από τ'ν ορθόδοξη παραδοή ημάς . Ο Κολοκοτρώνης, ο τέρος τ' Μωριά, λέχει:

«Οί επανάστασις τ'ς Ερώπης είναι έμφύλιοι πόλεμοι . Ο δίωμος ημάς πόλεμος τ' 1821 είναι δίκαμος, πόλεμος έθν'ς με άλλο έθνος»

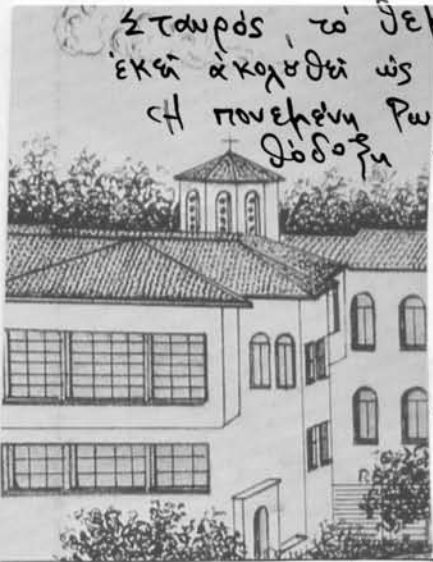
Το Βυζάντιο δέν πέθανε ως πνευματική δύναμη, αλλά τ'ει πάντοσε μέγα στην έμμελία τ', στην Ορθόδοξία, η όποια έφινε τ' άληθινό Βυζάντιο .

Ένα έκατομύριο περίω Έλληνες στην Ρωσία, οί περιβόστεροι δέν χωρίζου Έλληνα κ' Ρωταίτες τ' υπέρχου έξωτερικών άν ποτέ διακαρωρήθηκε για αυτός . Θα β'ς γελάσει διπλωματικά . Ο ήλων δραχούμης γραφει : «Οί Έλληνες νομίζου ότι τ' Έλληνικό κράτος είναι πραγματικότας . Ένώ η πραγματικότας είναι ο Έλληνοισμός , και ο Αλέξανδρος

Παπαδιαφάντης γραφει: " Η βυζαντινή Έλλαδα δυνάτον να υπερέχει των Έλλαδα ως κράτος, δέν των υπη- ρετεί όμως ως Έθνος ". Οι ιδέες τής Γαλλικής επανάστασίας δέν ήταν πρωτότυπες, λίγα χρόνια πριν ως είχε διακηρύξει η Αμερικανική επανάσταση, πιο παλιά η Αγγλία κ' πιδω εις των αρχαιότητα οι εβ- ληνες, ο Ναπολέων έστρεψε ως λαός με ψευδείς ελ- πίδες, ήταν ο νέος ψευδαρχής κ' ήθελε να υποτά- ξη των ανθρωπότητα .. Διακηρύξεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων

αυτονόμης; χωρίς συνδεθό με των πηγή Διηγουργίας τόν θεόν, πως να σταθεί η Γαλλική επανάσταση πλάι σε αποφυμονώματα τώ Μακρυγιάννη, πού σε κάθε βελίδα αναφέρει τόν θεόν κ' όλο τώ κείμενο αποτελεί άριζωόρχημα λαϊκής θεολογίας. Σε κάθε βή- μα τής εθνεφευργίας προπορεύεται η επίκλησις τού θεού. Η εβ- λητική επανάστασις τώ 1821 είναι αποτέλεσμα μακράς άθκίσεως βτην Έρημο τής αιχμαλωτίας. Είναι κατ' έξοχήν επανάστασις πνευματι- κή. Μέγας Γέρων, μέγας διδάσκαλος τώ θιώματος είναι ο

Σταυρός, τώ θεμέλιο τής πίστεώς μας. " όπου τώ πνεύμα τώ Αγίον εκά' ακοχθεύει ως οικία, ο δωχμός κ' η παλιη " (αγ. μακάριος ο Αιχύππος). Η πανεμένη Ρωμοδύνη θιώνει τώ πνεύμα τώ σταυρού. Αυτό είναι όρ- θοδοξία, η εφαρμογή τού εωχρητισ .. Οι νεο- μαρτύρες μας δείχνουν τόν δρόμο.

Δέν υπάρχουν Έλληνες κ' Τούρκοι. υπάρχουν Χρι- στιανοί κ' Όθωμανοί. Η εθνική συνείδησις λανθάνει όπο των Χριστιανική. Ταντώ τής Χριστιανών είναι η Όρθοδοξία. Ανώτερος διδάσκαλος απ' τόν Ιάνατο δέν υπάρχει. Μόνο με τόν σταυρό είναι δυνα- τόν να ξεπεραθεί ο άνθρωπος τόν έαυτό τώ, δη. των άχότιστα. Ο αγ. Φηλιότος κ' αγ. Πα- πούλακος βαθανιότικαν κτηνωδώς από τής

Γραικώλης κ' πέθαναν βτά μπαντρήνια. " Αν είχαν μαρτυρήσει κατά των Τυρκοκρατία θα ήταν κ' αυτοί νεομαρτύρες, αλλά προβηκαδούν οι "ρωταθμένοι" η άφανιόδων τή μνήμη τής. Η εθνεφευργία είναι έργο τής όρθοδοξίας φιλοκαχικής πνευ- ματικότητας. Γιατί μετά των Γαλλική επανάστασις φανερώ- νεται ο καπιταλισμός κ' μαρξισμός κ' οι δύο παγκόθριοι πολεμοί. Γιατί η αυτονόμηση τώ ανθρωπό από τώ θεό αποδιδιώθε τώ ανθρωπο. Ξεόταβε τώ κίνημα των ακοχλυθαδων,

βτώς κόλπος τής Όρθοδοξίας (ε' Αγ. όρος), όμως επυρείασε θα- λύτατα τή Τμή όλου τού Έθνους. Στα' δημοτικά τραχούδια συναντάμε τώ: " όδοξος τώ θεό λοχιούμαι κ' κανένα δέν φοβούμαι, - η ίδια αυτή πίστη η Ορθοδοξία πού συνείχε όλο τώ Γένος - ημών Γραικού- λων - η μυστική θεολογία τού αγ. Γρηγορίου τώ Παλαμά όποιος αποκόπτεται απ' τήν παράδοσι τώ

ἀποδηγέει . δι' Γραικούς είναι χειρότεροι ἀπὸ τῶς ζωιτάρους.
ἐστὶ Βυζάντιο ὅπως βυζαντινὰ τὰ δόγματα κ' τ' ἄλλα θεολογικὰ δέγματα,
καθιφερινῶς κ' παντῶ , θῶς ἔφεις με' τῶν πολιτικῶν . ἤταν ἢ ἐπικαιρό-
της τῶς περιοχῆς . Το ὀρθόδοξο βίωμα τῶς Μακρυγαίνου τῶν
κάνει νὰ ἀντιπτεκεται, νὰ μάχεται τῶς ἀθέους , τῶς ὑλόφρους τῶς
ἀπαδῆς τῶς Δυτικῆς Ὀρθολογισμοῦ . Το Δεκέμβριο τῶ 1983

κύκλοφοροῦσαν
νῦν . Τῶν εἶπαν τῶς...
τῶ δὲ κάνει μετὰ...
...νῦν βῶει ... μετὰ...
τῶν ξυνομητῶν κ' ξυνο-
γραφε : .. ἔλα ληνες ἔτα
ἐν δαύματι τ' ἰδέαβι τῶ
ἄλλότρια ἢ τῶ οἰκεία ..
= δαυμάτῶν τῶ ξείνα πα-
ρά τῶ δικαί τῶς πράχ μα-
τα . Ἀπ' τῶς π αβῶ-
δες (ὀδομητῶν) τῶς ἄν ατω-
λῆς, ὅτῶς ἠπα βῶδες ..
Δύθῶς . Ἐῶ βῶχα εἶπαν
ὅτα αὐτοὶ πῶ δὲ δὲ ὀδομη-
τῶν καποδιῶτρι α , δαυμά-
ταν τῶν ἔλλα δα . Ἀπὸ
τῶτε ἢ ἔλλαδῶ πῆρε
βῶραβὸ δροῖο ..
Γραικυλικὸς πο λιτι-
καναβῶς . Ἀπο-
κοπτεται ἢ ἔλλαδῶ δὲ
τῶ Πατριαρχεῖο
ὁ καθολικὸς Ὀθῶνας . Βαβίλι-
κὸς ἐπίτροπος πάντοτε παρῶν ὅτῆ
ἐκκλῆσια ἱεραρχῶν .. 400 κ' ἠγῶν
μοναβῶτρια ἐρημῶνται .. ὁ δὲ
τῶν μοναχῶν .. ἔσαν τῶν
τῶν κακῶν τῶ τῶν προβαλ-
λῶν ἀντιβῶταβι ὁ φλαμῶτος κ'
ὁ Παπῶχῶκος ... ἄρκει και
ἠῶνο τῶς Μακρυγαίνου ἢ πῶτος
κ' ὀδρωῖθῶτος νῶ ἀνατρέψῶ τῶ
ἔχῶδια τῶν Γραικῶν πῶ ἠδε-
λῶν ν' ἀγῶνῶει ἢ Ὀρθόδοξῶ
ἀπ' τῶ ἐκκλῆσια .. κινδύνε-
ψε νὰ δογορομητῶ γ' αὐτῶ,
ἀλλὰ ὁ θῶς τῶν ἔβῶβε .

τῶ δὲ κάνει μετὰ...
...νῦν βῶει ... μετὰ...
τῶν ξυνομητῶν κ' ξυνο-
γραφε : .. ἔλα ληνες ἔτα
ἐν δαύματι τ' ἰδέαβι τῶ
ἄλλότρια ἢ τῶ οἰκεία ..
= δαυμάτῶν τῶ ξείνα πα-
ρά τῶ δικαί τῶς πράχ μα-
τα . Ἀπ' τῶς π αβῶ-
δες (ὀδομητῶν) τῶς ἄν ατω-
λῆς, ὅτῶς ἠπα βῶδες ..
Δύθῶς . Ἐῶ βῶχα εἶπαν
ὅτα αὐτοὶ πῶ δὲ δὲ ὀδομη-
τῶν καποδιῶτρι α , δαυμά-
ταν τῶν ἔλλα δα . Ἀπὸ
τῶτε ἢ ἔλλαδῶ πῆρε
βῶραβὸ δροῖο ..
Γραικυλικὸς πο λιτι-
καναβῶς . Ἀπο-
κοπτεται ἢ ἔλλαδῶ δὲ
τῶ Πατριαρχεῖο
ὁ καθολικὸς Ὀθῶνας . Βαβίλι-
κὸς ἐπίτροπος πάντοτε παρῶν ὅτῆ
ἐκκλῆσια ἱεραρχῶν .. 400 κ' ἠγῶν
μοναβῶτρια ἐρημῶνται .. ὁ δὲ
τῶν μοναχῶν .. ἔσαν τῶν
τῶν κακῶν τῶ τῶν προβαλ-
λῶν ἀντιβῶταβι ὁ φλαμῶτος κ'
ὁ Παπῶχῶκος ... ἄρκει και
ἠῶνο τῶς Μακρυγαίνου ἢ πῶτος
κ' ὀδρωῖθῶτος νῶ ἀνατρέψῶ τῶ
ἔχῶδια τῶν Γραικῶν πῶ ἠδε-
λῶν ν' ἀγῶνῶει ἢ Ὀρθόδοξῶ
ἀπ' τῶ ἐκκλῆσια .. κινδύνε-
ψε νὰ δογορομητῶ γ' αὐτῶ,
ἀλλὰ ὁ θῶς τῶν ἔβῶβε .

τῶ δὲ κάνει μετὰ...
...νῦν βῶει ... μετὰ...
τῶν ξυνομητῶν κ' ξυνο-
γραφε : .. ἔλα ληνες ἔτα
ἐν δαύματι τ' ἰδέαβι τῶ
ἄλλότρια ἢ τῶ οἰκεία ..
= δαυμάτῶν τῶ ξείνα πα-
ρά τῶ δικαί τῶς πράχ μα-
τα . Ἀπ' τῶς π αβῶ-
δες (ὀδομητῶν) τῶς ἄν ατω-
λῆς, ὅτῶς ἠπα βῶδες ..
Δύθῶς . Ἐῶ βῶχα εἶπαν
ὅτα αὐτοὶ πῶ δὲ δὲ ὀδομη-
τῶν καποδιῶτρι α , δαυμά-
ταν τῶν ἔλλα δα . Ἀπὸ
τῶτε ἢ ἔλλαδῶ πῆρε
βῶραβὸ δροῖο ..
Γραικυλικὸς πο λιτι-
καναβῶς . Ἀπο-
κοπτεται ἢ ἔλλαδῶ δὲ
τῶ Πατριαρχεῖο
ὁ καθολικὸς Ὀθῶνας . Βαβίλι-
κὸς ἐπίτροπος πάντοτε παρῶν ὅτῆ
ἐκκλῆσια ἱεραρχῶν .. 400 κ' ἠγῶν
μοναβῶτρια ἐρημῶνται .. ὁ δὲ
τῶν μοναχῶν .. ἔσαν τῶν
τῶν κακῶν τῶ τῶν προβαλ-
λῶν ἀντιβῶταβι ὁ φλαμῶτος κ'
ὁ Παπῶχῶκος ... ἄρκει και
ἠῶνο τῶς Μακρυγαίνου ἢ πῶτος
κ' ὀδρωῖθῶτος νῶ ἀνατρέψῶ τῶ
ἔχῶδια τῶν Γραικῶν πῶ ἠδε-
λῶν ν' ἀγῶνῶει ἢ Ὀρθόδοξῶ
ἀπ' τῶ ἐκκλῆσια .. κινδύνε-
ψε νὰ δογορομητῶ γ' αὐτῶ,
ἀλλὰ ὁ θῶς τῶν ἔβῶβε .

Ὁ Παπαδιαμαντῶς
ἀπ' τῶ δικῶ τῶ μετερί-
τῶ βῶα : .. Νὰ πῶν-
βῶ ἢ βυζαντινῶν πε-
ριοφροῦνῶς τῶς θρησκῶ-
ας ἀπὸ πολιτικῶς ἐπι-
στῶμονας, ἰοχῶς δὲ
ἠοβιογραφῶς κ' ἄλλῶς.
ἠ δὲ δὲ ἀνωτῶ-
ρα τῶ τῶ νὰ ἀμφορῶ-
δῶ με' τῶ ἔθῶμα
τῶς χῶρας . .. νὰ
ἠν' περιοφροῦνῶ δὲ
παλῶν, δὲ ἔχῶριον,
δὲ ἔλλαδῶν !
Νὰ καταπολεμητῶ ὁ
ξενισμῶς, ὁ φραγκισμῶς .
Νὰ ἠν' νοθῶνται τῶ θρη-
σκῶτικῶ κ' οἰκογενειακῶ
ἔθῶμα . .. τῶ ἔρῶνια τῶ
ἔθῶριῶν οἰ ἀνῶκανοι
κυβερῶτες τῶς ἔλλαδῶς .
... ἠῶς φῶρον τ' ἀπορῶ-
ἠῶται ἀπὸ τῶν ἔθῶριῶν .
ἔῶνα προφητικῶ αὐτῶ τῶ δῶρα
τῶ Παπαδιαμαντῶ

Ὅχι μόνο δὲν κερδῶταβε
αὐποτα , παρῶ τῶ αὐτῶτα
πῶ ἔχῶταβε , ἀλλὰ ἀπ' τῶς

βυρμάνης, ινδίας μας, χάραξε πατρογονικά έδαφη. Τῶν
 ἀνατολικῆς θράκης, πού κατεῖχε ἡ Τῦρκια. Τῶν βόρεια θρά-
 κη (ἡ ἀνατολική ρωμανία), πού ἔχει ἡ βουλγαρία. Τῶν βόρεια
 ἡπείρου, πού ἔχει ἡ ἀλβανία ... ὁ ἐλασιθμός τῆς ρωσίας,
 τῆς ἀλεξάνδρειας ... τῆς κωνσταντινουπόλεως ... ἡ μικρά βλαχική καταστρα-
 φή ... οἱ χιλιάδες Ἕλληνες τῆς ἐρβικῆς μακεδονίας πού
 ψευδοτικά ἐκβάβιζονται ... ἀπειμῶνται τὰ νύχια τῷ Αἰγαίῳ.
 Ὁ πανεπιστημιακός καθηγητὴς Δ. Βερναρδάκης ἐπὶ ἔργῳ τῷ
 "καποδίστριας κ' ὄμων - ἱστορικὲς ἀναμνήσεις", γράφει: "ἀρνηκά-
 μεν πᾶν ὅτι ἐκληρονομήσαμεν παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν κ' ἡε-
 τευιδώσαμεν δι' ἑνὸς θιαῖσ ἀλλοτρίως
 εἰς τὸ μέσον τῆς εὐρώπης
 τοῦ 19^{ου} αἰῶνος ... ἀπρ-
 νήσαμεν τὸ πατριὸν θρησκευ-
 μα κ' ἐλάτρωσαμε τὴν θε-
 ότητα τῆς γαλλικῆς ἐπιανα-
 στασεως ... παρ' ἡμῖν ἡ
 πίστις εἰς χριστὸν ψυχόρρα-
 χεῖ. Ἀρνηκαμεν τὴν πατριὸν
 διαίταν κ' ἐνδυμασίαν κ' ἐδα-
 νήσαμεν τῶν φραγκῶν ...
 ἀρνηκαμε τὴν ἐθνικὴν ποιότητα
 κ' φιλοσοφία κ' ἐδανείωσαμεν
 τὰ γαλλικὰ μωλοτοριήματα
 ... ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι
 ὁ βλαχικὸς ξένος πολιτισμὸς εἰ-
 βέβηθεν θιαῖως εἰς ἔθνος,
 οὐδέποτε εἶχεν ἀγαθὰ ἀποτε-

Δοκ. πην. Μόσκη. 30 ἀπριλίου 1901 γ. Πην. Πην. Α. Σμηνόβ. Ἰαδανίη Ρυσογὰ Σαγτο-Ἰαλνικισγὰ σνίτῃ ἡ Λοοβ.

λέσματα. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς δὲν εἶναι ἀρμόδιος εἰς τὸ ἡμέ-
 τερον ἔθνος. Ἡ οἰκογένεια ὡς συνισταμένη ὄλων τῶν ἀξιών τῆς
 ζωῆς εἶναι ἐπὶ τὸ ἄλλο τῶν ἐκκοσμητικῶν δυνάμεων. Ὁμοίως κ' ἡ ἐπιχρησ-
 τία ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ κινεστικὴ ζωτικὴ τῆς γένεσος μας. Ὁ πατρι-
 ωτικὸς θύραρα ἔχει γίνει ἡμεῖς τῶν προπαχάνδα ἐχθρὸς τῷ λαῷ, πρόσω-
 πο ἐπικίνδυνον ... τὸ ζήτημα τῶν ἐλληνικῶν ἀξιών συνεχί-
 ζεται μετὰ τὴν ζωὴν ... Ὁ ἀποπροανατολιθμὸς ἀπὸ τῆς ἀξίας κ'
 τὰ ἰδανικά τῶ ἔθνος προκαλεῖ ἀνεπανόρθωτη ζημία. Γίνονται
 "ιδιορρωθίαι", ἡθωρίας ἐπὶ τὴν βίβλια μέγιστος ἐκπαιδευθῆς, ἐπιδιώκεται
 ἀποκοπή ἀπὸ τὸ παρελθόν ... οἱ ἀνδραγαθῆς ἀτόμων ἡ ὁμάδων
 εἶναι ἀνεπαρκῆς ... Ἡ χεῖρα μας ... οἱ διανοούμενοι τοῦ τόπου
 μας, ἐπὶ τὸ ἄλλο τῶς, ἀκοχθῶν τῶν ψευδοπροοδευτικῶ, ὅπως
 κ' ἐπὶ ρωσία πρὶν τὸ 1917 ἡ πρὶν τὴν ἀλβανία τῆς πό-
 λεως τὸ 1453, πού πρόδωσαν τὴν πίστιν τῶς ...

Τὰ λόγια τῷ θεῷ Κοκοροτρίνη: "Πρέπει νὰ
 φυλάξετε τὴν πίστιν ὑμῶν κ' νὰ τὴν βτερεώσετε, διότι
 ὅταν ἐπιάδαμε τὰ ἄρματα, εἴπαμε πρῶτα ὅ-

πέρ Πίτσας κ' έπειτα σπέρ
 Πατριδος,, φανερώνον τον χα-
 ρακτήρα τής επαναστάσεως τή
 1821 . Και ο Κοραΐς ει-
 πε τώ αΐτιολόγο : " ... ο Έλλη-
 νικός στρατός οδηγείται από
 τής θκίας των αγίων μαρτύ-
 ρων " . Ος Μακεδονομάχοι
 μοχλοβόλον Όρθοδοξία κ' Έλλά-
 δα . Ος Βούλγαροι κ' ένω
 από τώ θρησκευτικό, καίγμα
 είχαν πολιτικός σκοπός .

Κεραΐς των Έλλήνων Μακεδονομάχων ήτο τώ οικουμενικό Πατριαρ-
 χείο . Ος Βούλγαροι με πρόβλεψαν τή Ρωσία προπαγάνδαν να πραγ-
 ματοποιήθον τή επέκτατικά τής σχέδια κ' τή Μακεδονία , άρου
 ήδου είχαν άρσιζει πραξικοπηματικώς τή Βόρειο θράκη, δη. των Έλλη-
 νικοτάτων Ανατολική Ρωμυλία . . . Ος Έχθροι τού γένους μας , ο-
 πως κ' έδω βαιν περίπτωση τού Μακεδ. αγώνος , ημίτητων πάντοτε τή
 ριζα, δη. θρησκεία κ' άγία μας παράδοση . . . Έτο βτώχάετρο παρα-
 μένει πάντοτε η Ξωμυθία . Ος άρχοντες μας έπιδεικνύον και
 δείλια ένώπιον τώ λαό , φραγκογενών , δέν πιστών κ' δέν τωρ έν
 τή χριστιανικά τής καθύκοντα . . . Η άδεία άποτρεφεί θεμελιο λίδο
 τής "φιλοσοφίας" των , ποτε δέν τώ όμολογούν άπ' των έξώβου των προε-
 κλογικών όργίων . . . Ο άγ. Κοσμάς ο Αιτωλός : " . . τώ κορμι γας
 άς τώ καύθον , τή πράγματα γας άς γας τή παρην . Ψυχή κ'
 χριστός γας χρεία τουνται . Αύτ' τή δύο δέν μπορεί κανεις
 να γας τή παρην , εκτός κ' τή δώδωμε με τή δείλια μας " .

Να γιατί θαλλεται η Όρθοδοξία κ' από των καπιταλισμό κ' των
 κομμουνισμό . . . Γιατί δέν θελόν των έν χριστώ τωσ έλευθερία .
 Τώ δείμα είναι έμεις να πετάμε βτώ καρδι των άχρήτων των
 Όρθοδοξία .

Τώ δώτερο 1821 , λοιπόν , δέν
 είναι ος πόλεμοι τού 1912-13,
 άλλα ο Μακεδονικός Αγών .
 Τώ πατριαρχείο κων/λεως έ-
 χε ν' άνταμετωπίσει κ' τήν
 ρυθμική προπαγάνδα , πθ
 έπεσαν δώματα . Όπως
 η ηγεσφυρία των Βλάχων
 (= ρομάνων βτω Μακεδονία)
 βτάδικαν βτω ηγερω των
 Μακεδονομάχων καχοι θυ-
 νεργάτες . Τώ 1906
 δοχορονήθηκε ο έπίσκοπος
 Κορυτσάς , Φώτιος , Ιαννατι-
 δικε κ' ο υδικός άιτωρχός
 τού φόνθ , ο κωβώρης , πθ
 βτ'ς τβέτες τώ η άβωνορία
 βρήκε ρυθμικά χρήματα .

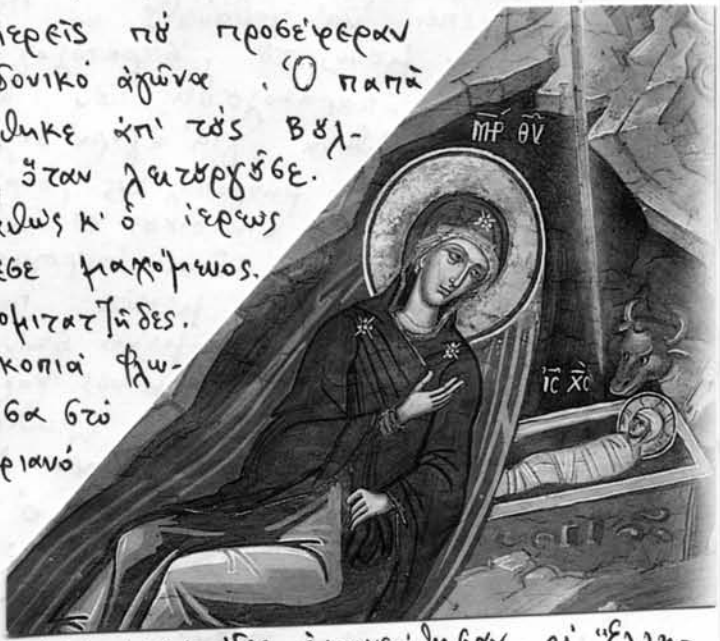
Ο Μήτρος Βλάχος, που πρόσδωθε εως Τέρκας τών Παύλο
 Μελά, είχε «βλαχική τρέσα», δηλ. θυμφορία κ' ήταν αδιότακτος κτη-
 νάνθρωπος. Ρουμανίζοντες έδοχορονήσαν τών Μακεδονομαχών κα-
 πεζών Άγρα. Ο οϊκουμενικός πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ' ρηπήκε
 βτών άρχωνα πάνοπλος, με τόν έταυρό κ' με τόν
 τουφέκι. Άντακατέβηθε τούς Μυτροπολίτας τής Μακεδονίας
 με νείαρ κ' άχωνιότας. Στο έλληνικότατο Μοναστήρι το-
 ποθετείται τώ 1903 ο μυτροπολίτης Ιωακείμ φοροπόλος.

Απ' τών ωραία Πύλη του ναού βοά: «Δέν βας θυμφο-
 λείω όφθαλμόν άντα όφθαλμό - αλλά όφθαλμός άντα
 όφθαλμού κ' όδόντας άντα όδόντος»

Όταν ο κρυτικός Μανώλης Κατσίχαρης ήλθε απ' τών
 Κρίται κ' έγινε καπετάνιος Μακεδονομάχος βαν' βουαν-
 τική τώ με τών μυτροπολίτη έστράνο Βοδενών, ενώ είχε
 διασκηθό για τόν τι θυμφορές δια με δώσει ένας δεσποτής...
 άκουσε τών «επίσκοπο έστράνο νά τώ λεχει: «καλός εδαι, Μανώλη,
 μα δέν βράτεις όδο πρέπει». Ο Μανώλης ξαμυιάθηκε... χονάτιζε
 κ' τώ φιλίθε τώ χέρι. Ο μυτροπολίτης Γρεβενών, Αιθιλιανός
 Λατάριδης, δοχορονήθηκε από Ρουμανίζοντες τών 1-0κτ 1911.

Είναι δεκάδες οι ιεραρχες κ' οι ιερείς πού προσέφεραν
 μεγάλες στυρεβίες βτών Μακεδονικό άρχωνα. Ο παπα
 κωνύμος απ' τόν Νερέτι δοχορονήθηκε απ' τόν Βελ-
 γάρος κοριζατζίδες τώ 1902, όταν λευτεργόδε.
 Ο παπαδημιτρίης Οικονόμος, καθώς κ' ο ιερέως
 Οικονόμος απ' τόν Βοχατβικό, έπεθε μαχοίμως.
 Έδοχορονήσαν από Βελγάρως κοριζατζίδες.

Ο πικωνύμος απ' τόν χωριό έκοπια φλω-
 ρίνης δοχορονήθηκε τώ 1905, με βας βτό
 ναό, απ' τών έτοινίτβυ, συχωρηλιανό
 τών, πρακτορα τών Βελγάρων.

Η Άρχαίικη Κυβέρνιθη τώ 1903
 δηλώνει: «Η δοχορονία είναι τόν
 κριότερο σπλο τών Βελγάρων
 νες... ληστεία, βαβανιότβια, ιέρων, ιατρών, αιδών, διδακταίων κα-
 τακρεσθηθείς, έμπρηθμοί ναών, χρωική τρομοκρατία, πλημύρα αίμα-
 τος»
 ριχάται: «Δέν ξεχωίω τώτε πού ήμιν αναγκασμένος βτό ένα χέρι
 να κρετώ τόν θυμικό κ' βτό άλλο τόν πιστόλι. Κάτω απ' τών ήλια
 τρώητα κρύβαθε τά σπλο μας. Ο Βελγάρος παραμύλαζε να ήμς
 κάνει κ' ήμς Βελγάρως κ' τών τώπο μας Βελγάρια. Η Μακεδονία
 είναι έλληνική. Η πατρίς τώ Μ. Αλεξάνδρ, με τά έλληνικά χράψ-
 ματα, τών έλληνικών πολιτθμόν κ' τών έλληνι-
 κών χλωβαν. Οί έλληνες έβωσαν τών έθνική
 τών συνήθειη με βας βτά μοναστήρια κ' τά κρυ-
 φά σχολεία. Από τώ 1900 άρχιθαν οι ένοπλες
 βελγάρικες θυμφορίες κ' ιδρυθαν σχολεία βελ-

χαρικά για να εξαφανισθούν κάθε ελληνική εκ-
 δήλωση. Στις δεξιές υπήρχε το ελληνικό προ-
 ξωείο, όπου κατέφωχαν οι διωκόμενοι
 μακεδόνες. Κατέφυγα κι' έχω και' έδωθα
 πληροφορίες για' τως τρομοκράτες Βαλχάρς.
 Μέσω του προξενείου έροδιότα σήμα
 κι' χρήματα ως δικός μας πω' υβαν
 στα αντάρτικα βήματα. Τον Παύλο Με-

τα των θανάτων συνεχίστηκε πιο άγριος ο άγριος, η' δέβις των
 Ελλήνων διαρκώς εξαλλοτέρωσε. Το 1908 οι Νεόταρκοι με' το
 νέο σύνταγμα ως μας απογορεύσαν των δημοτορικών κι' διεχύσαν όλα
 τα αντάρτικα βήματα. Μερικοί - εύτυχως μερικοί -
 διημερικοί εκπαιδευτικοί μεταβλήθηκαν σε Βαλχάρς κομιτατζήδες
 κι' κατακρεούργησαν τα ιερά κι' τα όβια τω Γένους κι' των πιόντων,
 με' τα' φρονικά εκείνα βχολικά βιβλία. Ο μητροπολίτης κα-
 τωρίας Γερμανός Καραβαγγέλης, η' επιφανέστατη μορφή τω μακεδονικό
 έθνος, έδραβε άφείδως. Οι Βαλχάροι τρομοκράτες έβπέρναν των θάνα-
 τω κι' των τρομο βτω περιοχή, δαίκαλοι κι' ιερείς εγκτελείπαν ως δέβεις
 τως. Στων ψυχή του επίσκοπύ Γερμανού αντχούβε η' ιστορική
 φωνή τω καθαρή που έλεγε: «Κωνσταντή, πρέπει να πεθάνεις», η' Γερ-
 μανέ, πρέπει να πεθάνεις» «Όχι! Αβδουπέρβαβη! Έπρε-
 πε να' δρα'θεί μόνος τω, βτρατολογική παγκαριών, δημόρχη δικτυο
 πληροφοριών. παρακοσδέ τω άρχικομιτατζή Τσάκα'χωφ, που πάχε
 μυβτικά βτων Αθήνα για' αγορά σήμων. Ο Καραβαγγέλης είχε επι-
 κοινωνία με' άλλος μητροπολίτες, διακτύβε μυβτική αλληλογραφία με' α-
 τως κι' γυμρίτσει από δικός τω ανδρώπας των κινήσ τω τσρκικό βτρα-
 τω. Είναι υπέρροχος δημημάτος, προσεγγίσει τως τσρ-
 κος κι' με' αυτό παίρνει βοήθεια. Το ελληνικό κρα-
 τως επιμένει βτων πολιτική «απόχό βταβέως», δια
 τω τω Γερμανός Καραβαγγέλης βαβίδεσκε βτων βχε'βεις τω
 με' ιδιωτες έλευθερο έλλαντος, όπως των Παύλο Μελά
 κι' των Άλινα Δραχούρη. Αυτοί είναι οι
 ήρωες !! Ο Ρώσος θεολόγος, πιόσωφ. φλωρό-
 φσκυ, λέγει: «Ο ελληνισμός ε'λοκληρώθηκε με-
 τα βτων έμφυβία». Οι διημερικοί νεωτερι-
 βται ποιά γυμνή έχουν;

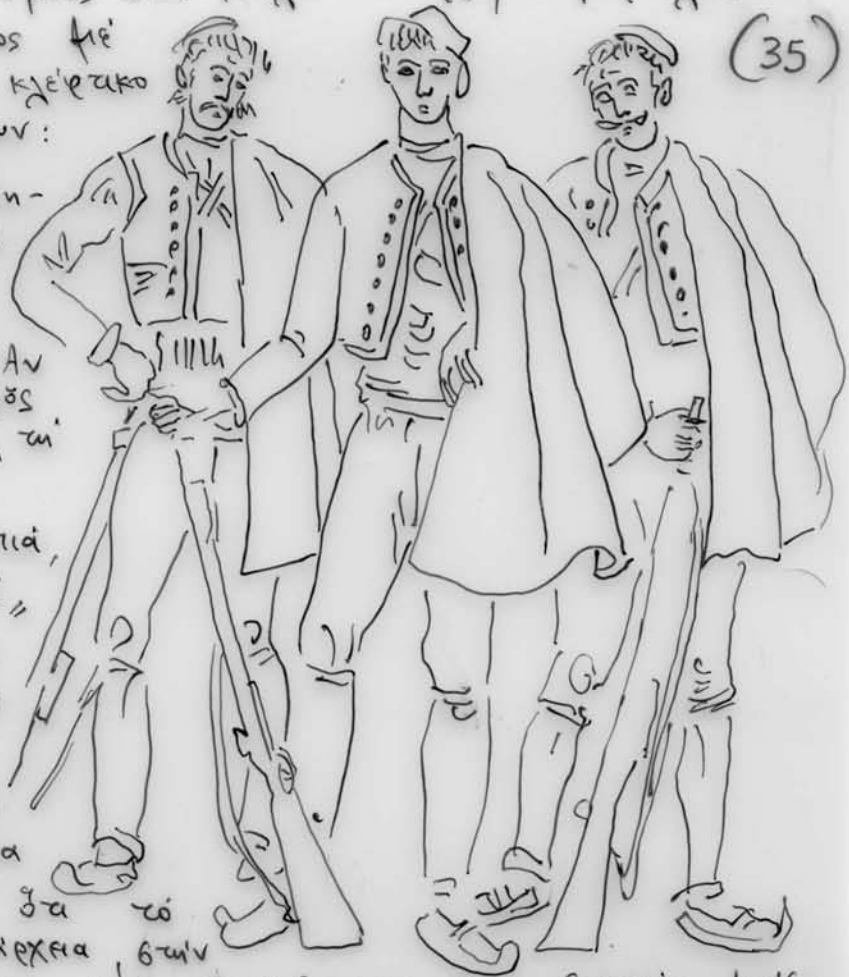
Ο Διονύσιος Σολωμός, δι' επιβτολή τω προς τον Γ. Τερτβέτη,
 γράφει: «Καχό είναι να βμεβιώνεται κανείς βτα δημοτικά - κρε-
 φτικά τραχόδια, αλλά δέν είναι καχό να βταματα εκεί. Πρέπει να
 βφώνεται κατακόρυφα». Μεταγορυνός διατώπωση αυτώ τω Σολωμό!
 Το δημοτικό τραχόδι είναι η' πνευματική αντίβταβη τω λα-
 ο' κατα' τως φθοράς. Η προέβωση τω γυμνίω δημοτικό τρα-
 χόδιου είναι άβκνυτική. Με' αυτό συνεχίτουν να τραχόδων οι νεκροί β-
 λων των αιώνων, οι πρό αιώνων Ιωντανοί κι' όχι οι πρό αιώνων νεκροί,
 'Αβλυν κι' ανάβων από τα' έδω βτα έπέκεινα κι' όχι γαίχιβτικά
 νετέρτια των νυχτερινών κέντρων, όπου βαβανικώς εκπορνέων τω βήμα
 τω κι' των ψυχή τω. Μαζί με' τω βπαδι ο λαός τώνεται
 κι' τω τραχόδι, όβταν δέν γίνεται παιάνας βτω Σαχαρίνα, δοξά
 βταχό βτω βτωκό μετα' τω νίκη κατα Αβάρων, γίνεται δούριος τω

Ρίγα Φεραϊός ή Κοιρολόγι κ' είνος στα χείμα των Κλεφτομαραζών

.. Χαρα με χαίροντες κ' είνος με
 τός πονεμένος. εβρα κλέφτικο
 τραγούδι των Μακεδονομαχών:

(35)

.. Δεν λαχείς γλυκό με αν-
 δει .. να ζυπνύθεις τώ γυρό
 με, πόναι στα θύνα ..
 να τώ πεις να θυμάται
 τών έχι τής μάνας τή "Αν
 δέν διώζει τός Βλάχος
 απ' τών εχά μας τή γη, τή
 Μακεδονία μας,
 παιδι με δέν τών έχω πιά,
 μάνα τώ δέν είμαι πιά"
 τώ Μανιάτικο
 δίβαχο, δημοτικό: "Πές
 τώ να κάθεται έκειδά,
 κ' να φύγει τώ θύνορο,
 Πτώ να γυρισει ή αλμία
 κ' ανύποπη Μανιάτιστα στα τώ
 θύνορο έφθαβε στα εξαρχα, θών
 εμνοια, τώ Ποροτεχνείο, μέβα στα βχολεία, τός βχολεία, μέβα
 στα θήτα μας !!

Ανν δεξιά Τυχαριθμένοι κωνιστες
 Μακεδονομαχοι. δημοτικά τραγούδια εμνοια επω-
 νημα των αρετι κ' ανδρειά τους για των ελευ-
 θερια.

Η εφημερίς
 "Ριτοβιάτς,"
 ενοχηλθηκε τώ
 1981 για τής πρω-
 τούθιες εφημε-
 ρίας για των Βό-
 ρειο "Ηπειρο. Δεν
 θεωρεί ο "Ριτοβιάτς,"
 βαρική ηπόθεση των
 Αλβανων "Απειρο με
 τής 400.000 αδαφός μας.
 Αυτίν είναι ή πολιτική τή
 "Ριτοβιάτς". Ας μας ειπεί τώ
 Κ.Κ.Ε αν είναι ακόμη υπέρ
 τής αυτονομίας τής Μακεδονίας
 π' θηφάνει ούβιαδικά παρα-
 δοβη τός ελάνος →

Και η "δημοκρατική" έμφυση "ελευθερωτική," σε σχέση με άγιο "έκοινοί πατριώτες," καλύπτει άπομυτα ως Άλβα- νικές θέσεις κ' θεωρεί "κύκλος άνωματίας," κ' ως που όργα- νωσαν το βυζαντινικό βίαι φλωρίνα για των Βόρειο Ηπειρο, και ο επίσκοπος Κουίτβος έφδωλες έπέρ Βορειο- ηπειρωτών .. οι ναοί εις Β. Ηπειρο είχαν άπομυτες κ' μα- βία, χωρίς εχορεία, χωρίς θρυβκία, αβπαβτος ο λαός .. μαρτυ- ρική Τμή .. διώξεις άπελάδας .. χιλιάδες άδελφός υποχρεώσαν να φύγουν στο έσωτερικό .. είναι οι "έμυκρεδες φαβίβτες," του "Ρίζο- βπάβτα" και οι "έκοινοί πατριώτες," της ελευθερωτικής.

Αυτοί με τις θεωρίες που δεν υπάρχουν πατριδες, δεν υπάρχουν σύνορα εκτός της "μακρας Ρωβίας," .. καλοπερνάνε τ' αδελφία μας στον παράδεισο του κομμουνισμού .. μην ακούτε ως φαβίβτες .. η Βόρ. Ηπειρος δεν ήταν ποτε μέρος της ελλανικής πα- τριδος .. Αυτοί είναι η πλύβη έγκραγ' ..! Φυβικά δεν μας λένε για ως άτελείωτος πολεμός των κομμουνιστικών λαών της Αγίας για έδαφικές διαφορές .. Στι Βαλχκρία με τον έ- ορταβμό των χιλίων έτων του βυζαντινών κράτος ακούβτηκε το φοβερό ψεύδος ότι οι άγιοι κύριλλος κ' μελωδίο, οι φωτιβτες των ελλανών, ήταν Βαλχκοι .. Στιν χαλλική έρημερίδα "Λε- μόντ" (9.9, 1981) άρθρο άνωρερε ότι οι άγιοι αυτοί ήταν Βαλχα- ροι .. καρπος είναι ο καθένας να μάθει των ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ο Παπαδιαμαντής και ο Μωραϊτίδης λόγου της πίστωσης ως χλωατουνται από ως νεωτερίβτας .. Αν είναι μια φορά ο Παπαδιαμαντής "ο άγιος των γραφτάων μας," ο Μωραϊτίδης είναι δεκά. Απέβίωθε μοναχός με το όνομα "Ανδρονίκος" .. Ο Άλέξανδρος Μωραϊτίδης νέος ήθελε να γίνει μοναχός. Ο θεός το εκ- έκια' ο δ' χέρουτας Διουβ- βιος, μοναχός, του προέτρε- ψε να μη γίνει, αλλά να συνεχίβει στο εχορεία, να μάθει γραφτάτα .. έτβι έζησε λογοτεχνίας .. Από το έτος 1911 άροβιώνεται στην έκ- κλησιαστική φιλολογία .. Το 1914 γίνεται μοναχή η γυναί- κα του, με τ' όνομα Αθανασία .. Συχνά έρχεται προβκυ- νητα εις το ΆΓΙΟΝ ΟΡΟΣ κ' δια τρυβώθει του έγκόβμιο θία- το ως μοναχός Ανδρονίκος .. Αυτός ο Γέρουτας Διουββιος ήτο αιώβταρος μοναχός, 30 έτων βυβταίνει εχορεία βίαι Σκια' ο κ' δι- δάσκει άριθβεί τρία έτη .. Ο Γέρου Διουββιος ήτο πύχαινε εκτι- σε παντού μοναβτήρια, τα θεωρούθε κέντρα πνευματικού άνε- φροδιαβμού, σταθμός άναψυχής, πνευματικά εχορεία.

Ο Φώτιος Κόντογλα (1896-1965), όπως συνέβη κ' με τον Παπαδιαμαντή, επαναβουδώνει το κομμένο νήμα της αληθινής λογοτεχνικής κ' πνευματικής παράδοσης του τόπου. Ο Κόντογλας εδύνασε στην Ελλαδική Γη κ' στο Ελλαδικό καταγεγραμμένο υλικό Κουρβάρος. Δεν ακολουθεί της "παραδοσιακός" νόμος ως πεζο λόγος ούτε ως μοντέρνος. Έχει το θείο χαρίσμα κ' άντλει από την ίδια πηγή από της ορθόδοξης παράδοσης. Οι ιστορίες που γράφει δεν δάταν τίποτε χωρίς τη γλώσσα του Κόντογλα. Κανένα έργο το δεν έχει τη σύνθεση των ειδών ως έντεχνος λόγος. Είναι ορθόδοξος αφογράφος κ' έγινε ανκελευτής του Ελληνικού πεζο λόγου. Δεν είναι απλώς ορθόδοξος, είναι ΕΛΛΗΝΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ.

Το υλικό που εκμεταλλεύτηκε ο Φώτιος είναι Γνωστικές ιστορίες από της συμπατριώτες του, Μικρασιάτες. Οι Λαγαβίτες ιστορίες τα, είναι ιστορίες της Ρωμιοσύνης από την Αρχή ως τα σύγχρονα δεξαμενοπλοία. Δεν γράφτηκε ποτέ σε βωμάτσα κ' καλλιτεχνικός βυλάγος. Δεν άνυκε σε πολιτικά κόμματα. Ξεψέρος από τα έγκόθρια αυτά παύθη απεδίδε τα του και-εκρος ως καιγαρεί κ' τα του θεού ως θεού.

Τον άημινο Κόντογλα, μη φαίνετε, δεν δα των βρείτε στην ιστορία της Νεοελληνικής λογοτεχνίας, αλλά στο συναξάρι της Ρωμιοσύνης, στο συναξαρίδι του Γένους μας, εκεί έχει τη θεότη του, δίπλα στον Μακροχάνη, τον Παπαλάκο, τον Φλαριάτο, τον Παπαδιαμαντή, τον Μωραϊτάδη. "Οι διανοούμενοι - γράφει κάποιος - κανέναν πάντα τον άπύβου, για να δάξουν πως είναι θαυματοχάρωτοι, ενώ είναι πολύ ρυχές ψυχές, άχαπούν τη δόξα κ' τις πρωτοκαθεδρίες, στενοχωρούνται άν δεν τους παινώουνε..." "Σήμερα είναι πολύ σπάνιοι οι άνθρωποι που έχουνε άημινή πνευματική αξία κ' που άχαπούν να είναι κρυφμένοι στην άραίνια..."

Ο Κόντογλας γεννήθηκε στις Κυδωνίες της Μικράς Ασίας (Αϊθάλι). Ο θεός του είναι ηγούμενος στη μνήμη της άγ. Παράκλειτος. Τα παιδικά του χρόνια στο Αϊθάλι κ' στη μνήμη άιτι θυμάδεσαν τη Γη το... όπως σχεδόν όλοι μας άυτό επαναλαμβάνανμε τα παιδικά μας χρόνια. Σπούδασε στη σχολή Καλών τεχνών στην Αθήνα. Μετά πώχη για το Παρίσι κ' εικονογραφική βιβλία. Επιστρέφει το 1919 στο Αϊθάλι, διορίζεται καθηγητής Σαλλικής κ' ιστορίας της τέχνης στο Παρθεναγωγείο. Το 1922 έρχεται πρόσφυγας στην Αθήνα.

Το πρώτο του έργο, ο Κουρβάρος Πέδρο Κατώς, προκάλεσε ηλεκτροσόκ στη λογοτεχνική Γη της Αθήνας. Η πεζογραφία μας τρέφεται, δυστυχώς, σήμερα με τα λογοτεχνικά υποπροϊόντα της δυτικής Ευρώπης. Η παράδοση για τον Κόντογλα δεν είναι με κανένα τρόπο παρεχόνη. Είναι παρών κ' μέλλον. -Εποκείμενη με άκαμπτη μαχητικότητα τους έχθρους της πύθεις.

ο' κόντοχλου είτε γράφει για ληβτες κ' παρρατες
για' αχ'ι'ος είναι ο'ιδιος . Για α' μέβα στον άνθρωπο παλ'ών
δλοι τ'ωται η' β'ω' τ'έλος κα'ποιος νικ'α'ει . Σ'των κόντοχλα νικη'δανε
οι' α'χ'οικ' οι' α'δ'κη τα'δες . Γραφει: ο'η τεχνη είναι χα'ριθρα με-
γαλο , είναι ο'μως κ' χρε'ος μεγαλο . Αχ'ωνας με'χιθτος κ' 'ε'δχατος

Πάραψε μέβα τ'ω η' Ρωμιοδ'ννη με' τ'ο κακό , ν'ικηθε η'
Ρωμιοδ'ννη . Η δει'κη δύναμη τ'ωσ παραδ'οθης
ε'ς τ'α 'ε'ρα τ'ω κόντοχλα ξεδιψα τ'ων α'χ-
νι'δ'ο'μενα χρι'δ'σανο' .

Το πρώτο χαρακτηριστικό
της Ορθοδοξίας που
θέλουμε να υπογραμμίσουμε
είναι το γεγονός ότι η
Ορθοδοξία ταυτίζεται, σ' ότι
αφορά την πίστη και την
λατρεία, με τον αρχέγονο χρι-
στιανισμό. Το παράδοξο όμως
κι απόλυτα αυθεντικό είναι
ότι, ενώ αποτελεί ουσιαστικά
την συνέχεια της πίστεως, της
λατρείας και της πνευματικό-
τητος της αδιαίρετης
Εκκλησίας των πρώτων αιώ-
νων, εν τούτοις συνεχίζει να
ανταποκρίνεται κατά ένα
τέλειο τρόπο στις πνευματικές
ανάγκες και όλων εκείνων των
λαών που της παρέμειναν
πιστοί».

Ο Εύλοχος κρείθας γεννήθηκε στ'ι Ζη'τ'βι-
τα Κορυθ'ας κ' τ'ο 1937 'ε'χ'νε μητροπολι' της
Κορυθ'ας . Τ'ο Βορειοηπειρωτικό παραμ'ε-
ναι 'ε'κρη'μες λόγ'ω αν'υδράθ'ως τ'ωσ Σοβιε-
τικ'ης 'ε'νωθ'εως . Προποχ'ερικ'ως φρονι'δες τ'ωσ
Β. Ηπει'ρα είναι η' Α'υθ'ρια κ' η' Ι'ταλ'ια , π'δ' δη-
μι'ο'ρ'ησαν τ'ο Βορειοηπειρωτικό Σ'ι'ταμα , α'φου
οι' 4 υ'πουργοι' 'ε'ξωτ'ερικ'ων τ'ων Μεγα'λων Δυ-
νάθ'ων στ'ι δια'σκεψη 30-8-1946 δ'εν 'ε'δωθ'αν
λ'υθ'η . Ο Αν'υπ'ροθ'ωπος τ'ωσ Σοβιετ. 'ε'νωθ'εως,
Μοζ'ωφ , προ'θ'αξε Σ'ωρες αν'υπ'ρ'ηθ'εις . Η 'ε'λλ'ας , ρωβ'ικ'αι , δ'εν υ'-
π'ε'γραψε τ'η συνθ'ηκη ει'ρήνης με' τ'ην Αλ'θ'αν'ια κ' 'ε'κτοτε οι'
δ'υ'ο χ'ωρες είναι δε' 'ε'μπο'ρηκη κατα'θ'ωθ'η . 29 Ι'ουλ'ι'ο 1946 η'
Α'μερικ'ανικ'η Γ'εσθ'ια υ'λοθ'ε'υθε Παρ'μφ'ηρη ψ'η'ριθ'ρα π'δ' προ'ε'θ'η-
πε τ'ων παραχ'ωρ'ηθ'η Βορ. Ηπει'ρα στ'ων 'ε'λλ'αδ'α . 'ε'πιθ'ως κ' τ'α
Δωδεκα'νηθα . Τα θ'ύνορα τ'ωσ Αλ'θ'αν'ιασ η' 'ε'τε'δ'ωθ'αν υ'πο' δι-
ε'θ'νη αναθ'ερ'ηθ'η , γ'α' τ'ωσ αν'ωτ'ερ'ω λόγ'ωσ , 'ε'νω η' 'ε'ξ'ο'ρ'ηθ'η στ'ο
κα'ι'ρο 'ε'λλ'ηνικ'η κυθ'ε'ρ'ηθ'η στ'ις 12 Ι'αν. 1942 'ε'θετε τ'ο
Βορειοηπειρωτικό 'ε'νωπ'ιον τ'ων Σ'υμ'β'ο'λ'ων . Α'π'οτε τ'ων 'ε'λλ'η-
νων η'το η' Αγγλ'ια κ' η' Α'μερικ'η . Τ'η λ'υθ'η μετ'α τ'ων Β.
Πα'γκ'οθ'ηιο πολ'εμο 'ε'μπο'δ'ιθε η' Σοβιετικ'η 'ε'νωθ'η .

Ο π. Εύλοχος κρείθας μοναχ'ος α'πο τ'ο Άθ'ον Όρος
μπα'κε στ'ων Μακεδονικ'ο α'χ'ι'να , δημιο'ρ'ηθ'ηε τ'ο 1908 δικ'ο τ'ω
α'ν'α'ρ'τικ'ο θ'ώμα , η'το κ' θ'ησθ'α'ι'ος λόθ'ιος , πολ'υχ'ερ'οτ'ατος συχ'ρα-
φ'ω'ς κ' καθ'ηκ'ητ'ω'ς τ'ωσ Φιλοθ'ορ'ικ'ης 'ε'χορ'ας τ'ω Πανεπιθ'ωμ'ιο'σ
Αθ'ην'ων . Μοναχ'ος 'ε'χ'νε στ'η μον'η Φιλοθ'ε'ι'σ στ'ο Άθ' Όρος , α'ρ'χ'ο-
τ'ερα π'ι'χε στ'η Μον'η με'χιθ'ως Λα'ω'ρας τ'ωσ ο'β. Αθ'αναθ'ι'σ Αθ'ων'ι'τσ
θ'ησθ'α'ι'ει 'ε'ν θ'υν'αχ'ει'α στ'ων Αθ'ων'ιαδ'α θ'χορ'η , στ'ων 'ε'χορ'η τ'ωσ
Γ'ε'ν'θ'ς στ'ων κ'ων'πολ'η κ' στ'ο Πανεπιθ'ωμ'ιο' Αθ'ην'ων .

Τ'ο 1912-13 ο' κρείθας μα'χετ'αι στ'η Χαλκ'ιδ'ικ'η , 'ε'πικ'εραθ'η'σ
α'ν'α'ρ'τικ'ο θ'ώματ'ος με' μοναχ'ο'σ κ' λα'ϊκ'ο'σ . Η Βορ. Ηπει'ρασ
τ'ο 1912-1913 'ε'λευθ'ερ'ω'νετ'αι η' 'ε'λλ'ηνικ'η θ'ηρ'α'ια κυθ'ατ'ι'ζει παν-
τ'ω . Η Ι'ταλ'ια κ' Α'υθ'ερ'ια είναι κατα' τ'ωσ 'ε'λλ'αδ'ο'σ η' 'ε'λλ'ας
'ε'καχ'ε'το να διαχ'ε'ρει μετ'αξ'υ υ'θ'ων Αιγ'α'ι'σ κ' Βορ. Ηπει'ρα .
Τ'α 'ε'λλ'ηνικ'α θ'ρατ'ε'υ'ματ'α α'ποχ'ωρ'θ'ον α'π' τ'ων Β. Ηπει'ρο →

-39- Η επανάστατική κυβέρνηση στις 17-2-1914 υψώνει
 τη σημαία της Αυτόνομης Ηπείρου. Πριν των δημιουργία
 Αλβανικού κράτους, των 29-6-1913, η Ηπειρος ήτο ενιαία. Τότε
 στο Λονδίνο ενήργησε του λαού, ο οποίος δεν είχε εθνική συνεί-
 δηση, δημιουργήθηκε το κράτος αυτό, ενώ ο ελληνικός στρατός
 προχωρούσε έως τη λίμνη Αχρίδος. Η Ιταλία, αρχές Μαρτίου
 το 1913, ανυπόταχτος κ' οι μεγάλες δυνάμεις έκβιασαν των
 Έλλανδα μπροστά στο να χάσει το Αιγαίο κ' αφήσει των Βόρειο
 Ηπειρο.

Το πρωτόκολλο Κερκύ-
 ρας (17-5-1914) αναγνωρίζει των ελ-
 ληνικήτητα της Β. Ηπείρου, η οποία
 κυρβύεται αυτόνομος με ηγεμόνα τον
 Γουλιέλμο Β΄. Ο Γουλιέλμος Β΄ ενώ
 φθάνει στην Αλβανία κ' μέσω αναχω-
 ρεί, διότι κυρβύεται ο Α' Παγκόσμι-
 πόλεμος. Η Ελλάδα ανακαταλαμβάνει των
 Β. Ηπειρο. 29-Ιουλ. 1919 με
 συμφωνία το Ε. Βενιζέλο αναγνωρί-
 ται η συνοριακή γραφή. Η Ιταλία
 έκρηταλλώεται των μικρασιατική κα-
 ταστροφή κ' επαναφέρει το πρωτόκολλο,
 της των ισχύ Αλβανικού κράτος.

Το μέτωπο Απελευθέρωσης Βορείου
 Ηπείρου, που ιδρύθηκε το 1942 με έκο-
 πο των Έλληνα Β. Ηπειρο με Ελλάδα,
 παρατός τώτος άχωνε διαλύθηκε.
 Ο ιδρυτής του βαλχέως έχινης συνε-
 λήφθη κ' υπέστη μαρτυρικό θάνατο.

Το 1971 αποκαταστάθηκαν οι
 διπλωματικές σχέσεις Ελλάδος-Αλβανίας.

Μάχεται διότι τα μέτωπα ο Κουρίλας. Πολεμάει τη Ρωσική
 πολιτική πού δεν θέλει ελληνικό το άχων όρος. Το 1915-1923
 διδάσκει σε Γυμνάσια κ' αρχότερα παύει στο Αχ. όρος στην Αλβανία
 όχοση. Το 1935 έρχεται κελυμής Νεώτερης Ιστορίας στο Πα-
 νεπιστήμιο, αλλά δεν θέλει να έμπαταίψει το Αχ. όρος. Το έτος
 1939 οι φαβίστες τον έκδιώκον από το όρο της κορυφής. Ται
 έτος 1942-49 διδάσκει αρχαία Ιστορία στα Πιλοσοφικά Αθηνών.

Έκαμνη των 21-4-1961 (άρθρο από των
 έφημερίδα "Βραδυνή", 18-1-1985)

Είς των συνέχεια απόσταθμα άρθρο έφημερ. "Βραδυνή", 7-12-1984 : "... Δό-
 ξα ξοι ο θεός, πού η Μακεδονία μας επανήλθε στα μνήμη του έθνους.
 .. Όρχιάται στο έξωτερικό με των θανάτα θυχνα και "Ελλάνων"
 κομμουνιστών, η προπαγάνδα για των αυτόνομια της Μακεδονίας.
 Πρόδρατα κυκλοφόρησε διότι τη Μακεδονία κ' στα άθηναικές

ἐφημερίδες τῶν «Μανιφέστο για τὰ μακεδονικὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα» ἔκει φταίσαμε! .. τὸ παιδομαζωγὴ τῶν συμφοριταθῶν ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ ἄλλῃ μορφῇ. Μεῖγα στὰ βχολεῖα κ' ἀπὸ τυχεράβη κ' τὸ ραδιόφωνο. Τὸ πνευματικὸ παιδομαζωγὴ εἶναι τριπλοῦτερο ἀπ' αὐτὴ τῆς τῶρκοκρατίας κ' τῶν συμφοριτοπορῆμα. Μιὰ, λοιπόν, μετὰ τὴν Βεργίνα, μιὰ μετὰ τὸ Διον, μιὰ μετὰ 80 χρόνια κ' τὸ μὲγιστο μακεδονικὸ ἀχνῶν, ἡ Μακεδονία ξανάγινε ἡ ἑπαρχία τῶν ἔθνους.

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
Θεσσαλία 1930 ἔτος - Ὁρθόδοξοὶ Χριστιανοί

Ὁ ἀρχαιολόγος Ἀντων. Κρατισπόγος, πανεπιστημιακὸς διδάκταρος, ὑπῆρξε ἕνας Μακεδονομάχος. Ἀπὸ τῶν κοτάνη, γεννηθῆναι τὸ 1870. Τὸ 1888 σπουδάζει κ' ἀριστεύει εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν Ἀθηνῶν. Συνεχίζει σπουδὰς ἐν Βιέννῃ, Βερολίνῳ, Μόναχῳ -- ἔγινε ἐ-

πὶ τῶν δικαιῶν τοῦ ἔθνους. Ἦτο φιλόπατρις ἐπιβιωτῶν. Δὲν βωπῆδε ἔμπρος ἐπὶν ἀδικία. Δὲν ἦτο ὁπαδὸς τῶν «ὑπὸ κλήματος», ὅταν προδίδονταν τὰ ἔθνικὰ δίκαια. ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ Ἑρῶνη, τὸν θρῆσκομε βχολεῖα στὰ φάρβαλα, καθυγῆται ἐπὶν Ἀμφίββα, μετὰ ἐπὶ ἔθνικὸ μὲγιστο, ἔφορο ἀρχαιοτῶν φωκίδος, Κουζαῖδων, Δελφῶν, καθυγῆται τῆς βχολῆ καλῶν τεχνῶν κ' μετεπίστα καθυγῆται τῶ 1920 - τῆς Ἀρχαιολογικῆς βχολῆς. Τὸ 1924 δίνεται καθυγῆται δημοσιὸ κ' ἰδιωτικὸ βίβ στο πανεπιστ. Ἀθηνῶν, ἕως τὸ 1938 πὸ ἀποβρετταί λογιμὴ ἡλικίας. Ἀκαδημαϊκὸς ἔγινε τὸ 1926. ἔτω ἔργον τὸ «Θεσσαλικά» (1917) δημοσιεύει

για τὸ ἀνάκτορον τοῦ Καστρὸ ἐπὶ Θεσσαλίας κ' ἕως Ἀπολλωνῶν. Ἀπεβίωθε τὸ 1960. Οἱ μεγέτες τῶν ὑπερβαίνον τῆς ἑατῶ. Μετὰ τὸ αὐτῶν κ' μεγέτες για τῆς βορείως Σαίτονες μας κ' για τὴν ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Τα' προβλήματα μπορεῖ να' ἄλλαξαν μορφῇ, βτὰν οὐδὲν ἔμως δὲν ἄλλαξαν βε' τίποτα.

Μία ἔρευνα τοῦ Ν. Κυριαζοῦ μετὰ τίτλο: «Ἐπωνυμιαὶ τῆς Παναχίας» (Λαίρνακα 1950) ἀριθμῆ 242 ἐπωνυμιαὶ τῆς Θεοτοκῆς. Δικαίως, λοιπόν, ὀνομαζοῦνται ἡ Κῦπρος, τὸ νηβὶ τῆς Παναχίας (Ναὶ, ἡ Θεοτόκος, πάντοτε κίβωτος βωτηρίας τῶν λαῶν μας κ' τῆς πατρίδος μας.) -

Η παράδοση είναι ταμείο πνευματικών αξιών . Όπως το χρέος είναι μέρα στο σήμερα κ' μέρα στο σήμερα το αύριο.

Όποιος παραβιάζει αυτό το αξίωμα, βρίσκεται σε λήθος πορεία.

Πορεία πὸ δόξης σε μαρτύριο κ' θάνατο.

Χωρίς εἴδες

τὸ δένδρο ξεραίνεται .. ἔτσι κ' ὁ ἄνθρωπος κ' ὁ λαὸς χωρίς παραδό-

ση . Οἱ νέοι πάντοτε ἐπιζητῶν νὰ διημιόρηνουν κάτι δικό

τὸς , συνήθως αὐτὸ τὸ κάτι νέο, τὸ δικό τὸς, ἔχει ἐπιώδυνο τοκετό.

καὶ ἐνῶ αὐτὴ ἡ ὀρμή τῆς νεότητος ἐκπηγαίνει ἀκριβῶς μέρα ἀπὸ τῶν παραδόσεων, ἀποτελεῖ αἰτίη τῆς, οἱ νέοι τὸ παραθρέπουν αὐτῶ.

Τὰ τελευταία χρόνια ὄλο κ' περιβόητοι νέοι βυρσοδι-
ταποιοῦν τὴς χαμένες ἀξίες τῶς, ὁμοιάζον μετὰ παιδιὰ πὸ ἔχασαν

τὴς χουκὸς τῶς κ' τὴς ἀναστῶν. Ἡ εὐδὴν ἀνίκη πάντοτε
δὲς μετὰ τῶς, δηλ. οἰκογένεια, ἐκκλησία, κράτος . Οἱ ἔλληνες με-

τα βῶν εὐρωπαϊκῆ ἔννοια δυσκολεύονται νὰ κατανοήσουν τὴν ἀξία
τῆς παραδόσεως, Ἡ ἱστορία μᾶς ἔχει διδάξει ὅτι μόνο ἐμπρός

τὸν κίνδυνο θάστρε μετὰ. Ὁ καθένας προσωπικὰ θὰ ἀποφα-
θίσει ἐν θὰ παραμῆνει πρόσωπο ἢ θὰ γίνετ μετὰ. Ἀπὸ αὐτῶ

τὸν κίνδυνο μόνο ἡ ὀρθόδοξη παράδοσι μᾶς θάβγει, μόνο ἡ ἑλληνο-
ρθόδοξη παράδοσι, ἡ ὁποία τρέφει τὴ λεβέντῃ, δηλ. ντομπροβὴν

κ' καθαρὴ καρδιά (ἡ γῆν ντομπρος - ντομπροβὴν ἔχει ρωβὴ
κ' εἶτα κ' θυμῶν ἀγαθὸς, αὐτὸς δηλ. πὸ τρεπὴ τῶς ἐντρεπὴ τὸ θεῶ)

Ντομπρος, λοιπὸν, ἡ λεβέντῃς εἶναι αὐτὸς πὸν ἴα θὼ ὅπως τὸν χρι-

στὸ κ' μετὰ τὸ θκοταθι, δὲν τρομοκρατεῖ, δὲν
ἀδικεῖ, δὲν θυκορᾶντεῖ, εἶναι ταπεινὸς, ἔχει φι-

λοτίημο . Ἡ ἐκκλησία ἔχει τὴ δικὴ τῆς
λεβέντῃ πὸ ἔκφραση αὐτῶ τῶν χαρακτῆρα τῶ

λεβέντῃ . εἶναι ἡ ὁμοιοχία . Οἱ ἀχυνιστῆς
τὸ 1821 ἦταν θαυτῶτα χριστῶνοι ὀρθό-

δοσοι, γκατὴ ἦταν λεβέντῆς, δὲν ντρέπονταν
τὸν ἴα θὼ ὅπως τὸν χρι-

στὸ κ' μετὰ τὸ θκοταθι, δὲν τρομοκρατεῖ, δὲν
ἀδικεῖ, δὲν θυκορᾶντεῖ, εἶναι ταπεινὸς, ἔχει φι-

λοτίημο . Ἡ ἐκκλησία ἔχει τὴ δικὴ τῆς
λεβέντῃ πὸ ἔκφραση αὐτῶ τῶν χαρακτῆρα τῶ

λεβέντῃ . εἶναι ἡ ὁμοιοχία . Οἱ ἀχυνιστῆς
τὸ 1821 ἦταν θαυτῶτα χριστῶνοι ὀρθό-

δοσοι, γκατὴ ἦταν λεβέντῆς, δὲν ντρέπονταν
τὸν ἴα θὼ ὅπως τὸν χρι-

στὸ κ' μετὰ τὸ θκοταθι, δὲν τρομοκρατεῖ, δὲν
ἀδικεῖ, δὲν θυκορᾶντεῖ, εἶναι ταπεινὸς, ἔχει φι-

λοτίημο . Ἡ ἐκκλησία ἔχει τὴ δικὴ τῆς
λεβέντῃ πὸ ἔκφραση αὐτῶ τῶν χαρακτῆρα τῶ

λεβέντῃ . εἶναι ἡ ὁμοιοχία . Οἱ ἀχυνιστῆς
τὸ 1821 ἦταν θαυτῶτα χριστῶνοι ὀρθό-

δοσοι, γκατὴ ἦταν λεβέντῆς, δὲν ντρέπονταν
τὸν ἴα θὼ ὅπως τὸν χρι-

στὸ κ' μετὰ τὸ θκοταθι, δὲν τρομοκρατεῖ, δὲν
ἀδικεῖ, δὲν θυκορᾶντεῖ, εἶναι ταπεινὸς, ἔχει φι-

διδῶν νόημα κ' ἀξία στὴ ζωὴ . Γιατὸ τῆς αἰ-
δανικῆς μετὰ κ' οἱ ρωβὴδες μετὰ μπουθκῆς
(= γκαχῆς), οἱ κομμουνιστῆς εἶπαν ὅτι ἡ αἰ-
τία πὸ δὲν προοδεῖ ὁ ἀθῶθμὸς στὴ ρωβία εἶναι αὐτῆς
οἱ μετὰ μπουθκῆς . Ναι, αὐτῆς ἦταν ἡ ρωνὴ τῶν ἀχῶν,
ἡ ρωνὴ τῶν προχῶν τῶς, ἦταν ἡ ἰωντανὴ παράδο-
ση, ὅταν γκατῆσαν τῆς ἐκκλησιῆς κ' καθε ἱερό κ'
ὄθιο τῶ λαῶ . Ἡ μετὰ μπουθκῆς ἔπαιρνε κρυφῶ τὰ ἐφ-
χῶνια κ' τὰ θῶπτῆ κρυφῶ χωρίς νὰ γκατῆσαν οἱ
χουκὸς τῶς . Ἡ νῆκη λοιπὸν τῆς γκαχῆς .
(Γιατὴ → Γῆ-αχῆ → Γῆ-ἀχῆ =
→ θεῶκε θῶ, ἡ ἀχῆ τῆ, πρέθῶνε ὑπὲρ ἡμῶν! -